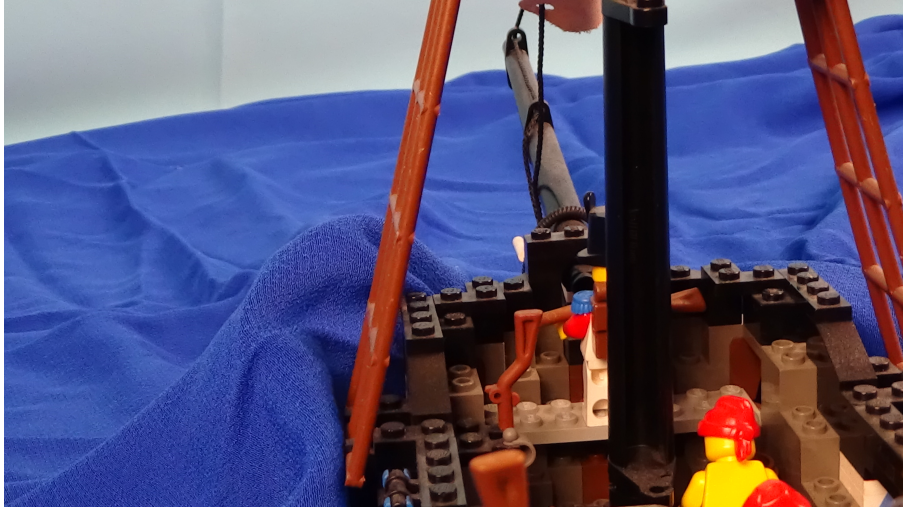

NAVIHANA DRUŠČINA ZATEGADELJČKOV

NAPISAL

Matevž Markovič

matevz@matevzmarkovic.si

Brlog: matevzmarkovic.si

Poklon mornarjem naše slavne rdeče mornarice, ki morja ščitijo in davke pobirajo.

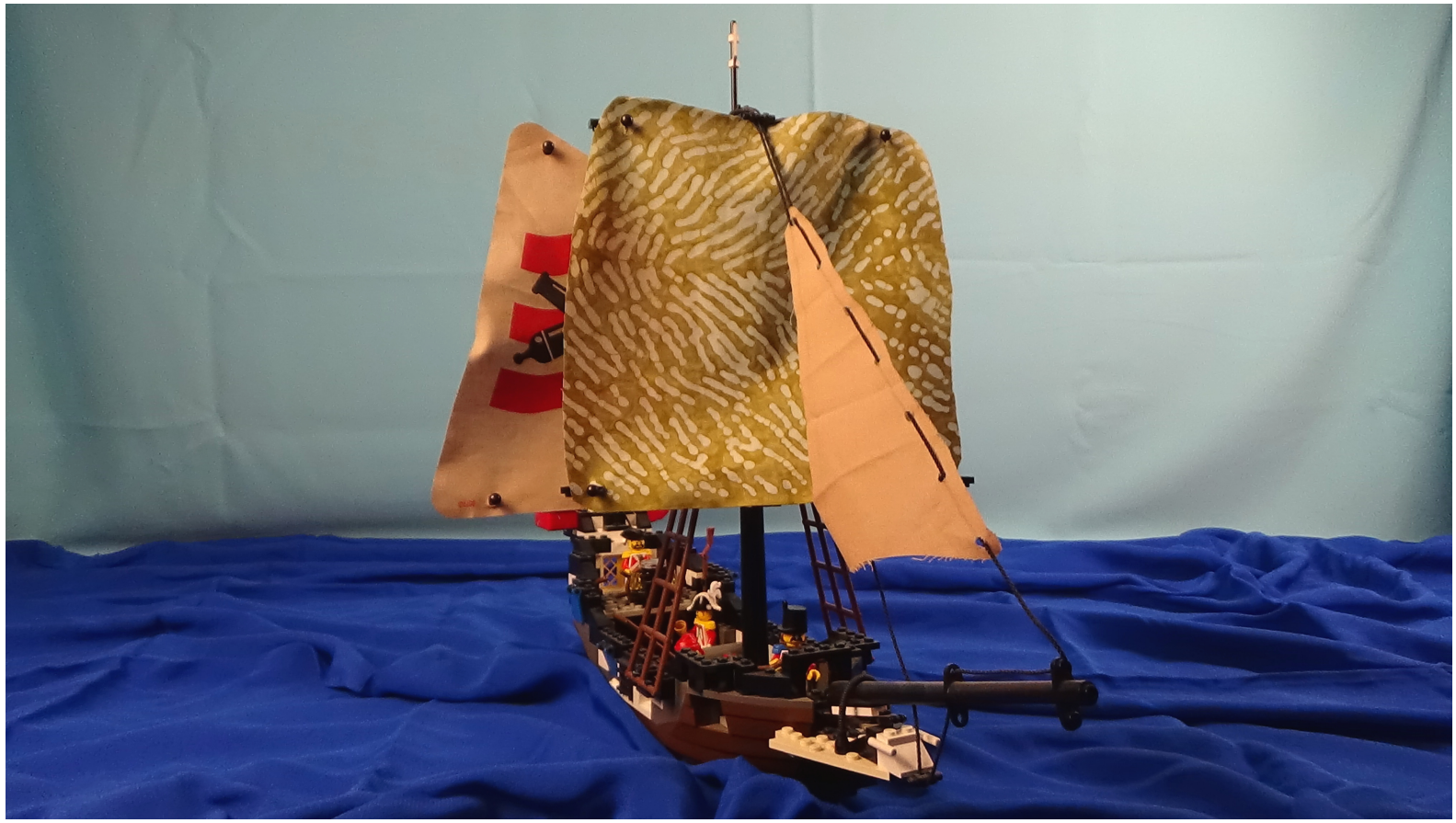

Poklon velikemu kapitanu SrboRitežu, ki žal drisko ima. Poklon častniku Zmrdi Zmrdi in neustrašnim mornarjem, ki z jadrnico skozi valove režejo!

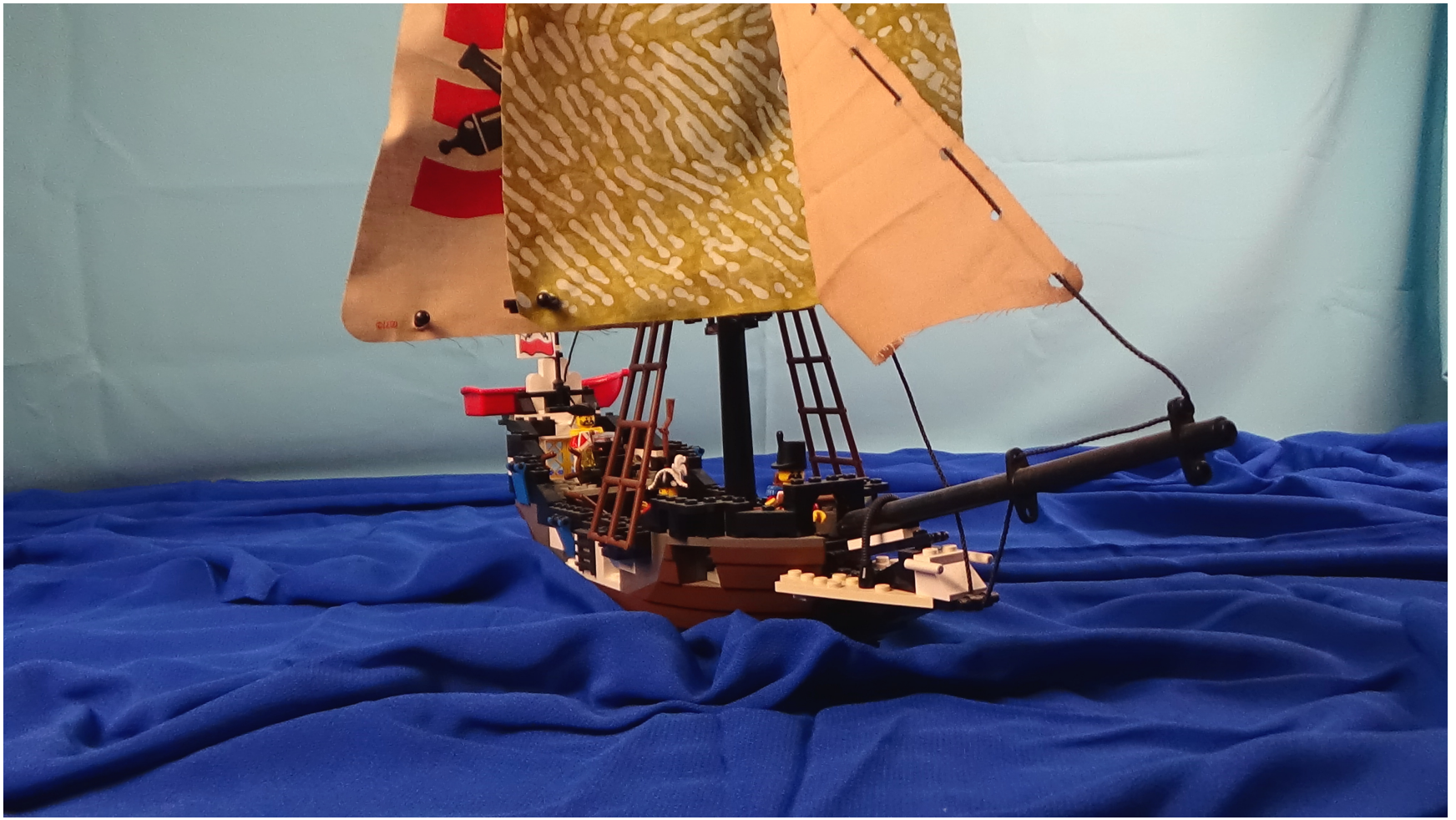

Jadrnica se v valovih premetava, levo in desno, desno in levo, brez konca in kraja. Ko vsaj razbojnikov na morjih širokih več bilo ne bi!

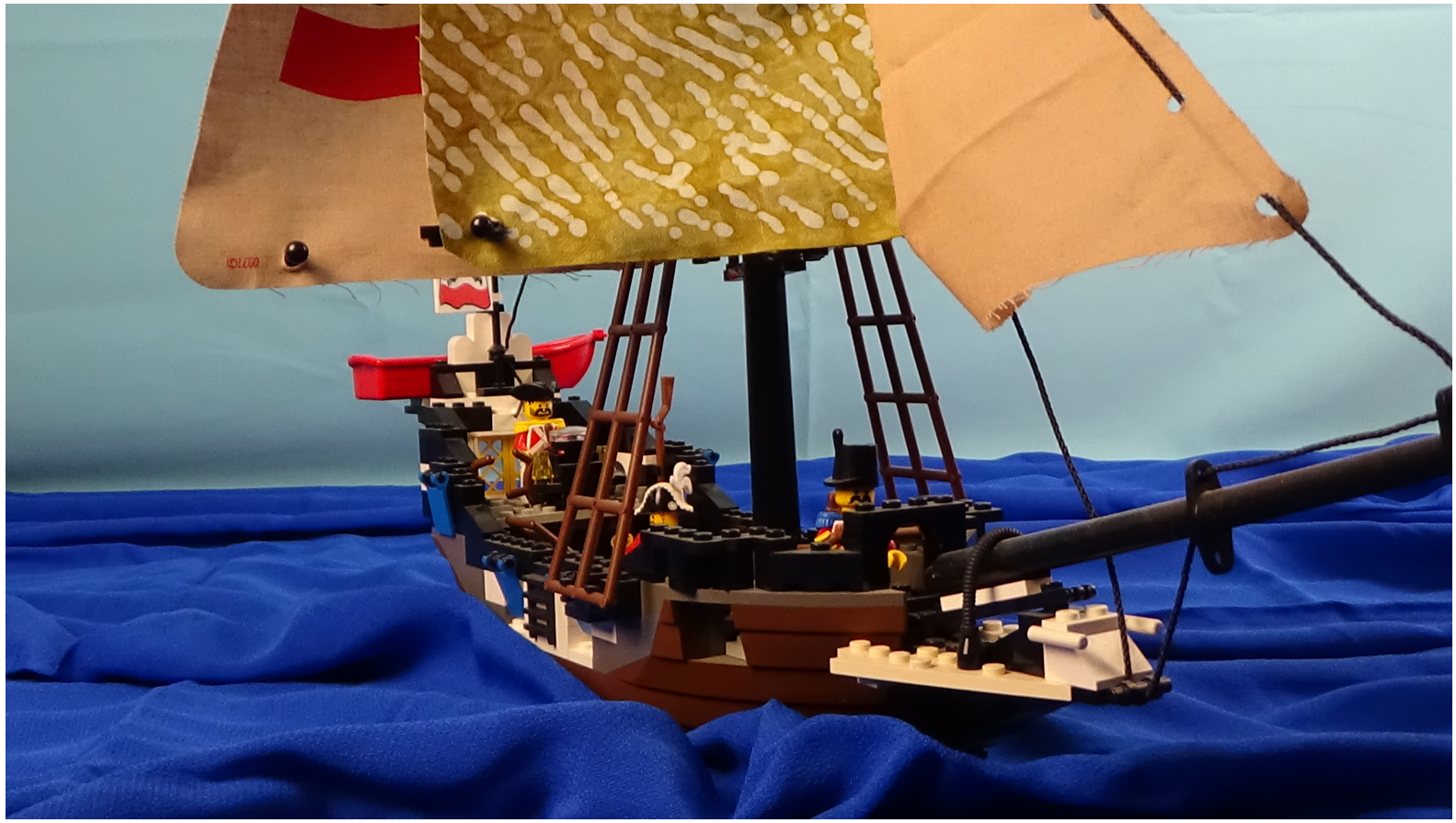

Zmrda Zmrda, pazi kako krmiliš! Krmilo h kopnu obrni, ko zagledamo ga!

“Kkkkkkooopppppno na lllllllllevvvvi” jeclja vojak Šef Latvije (tako mu pravijo) na premcu, “zattttegaddddelj oooobrnitttttti tja se morrrrammmo. . . ”

"Zategadelj!" krohotata se mornarja – tisti gor na ogledni točki kot tudi tisti spodaj pri topovih. "Tišina!" zarohni kapitan SrboRitež, oklepajoč-se ograje na delu ladje kjer je stranišče.

Valovi udarjajo ob rob jadrnice, kapitan je pa čedalje bolj zelen.

"Zmrda Zmrda, imamo še kaj papirja (za brisanje riti)??" rohni kapitan.

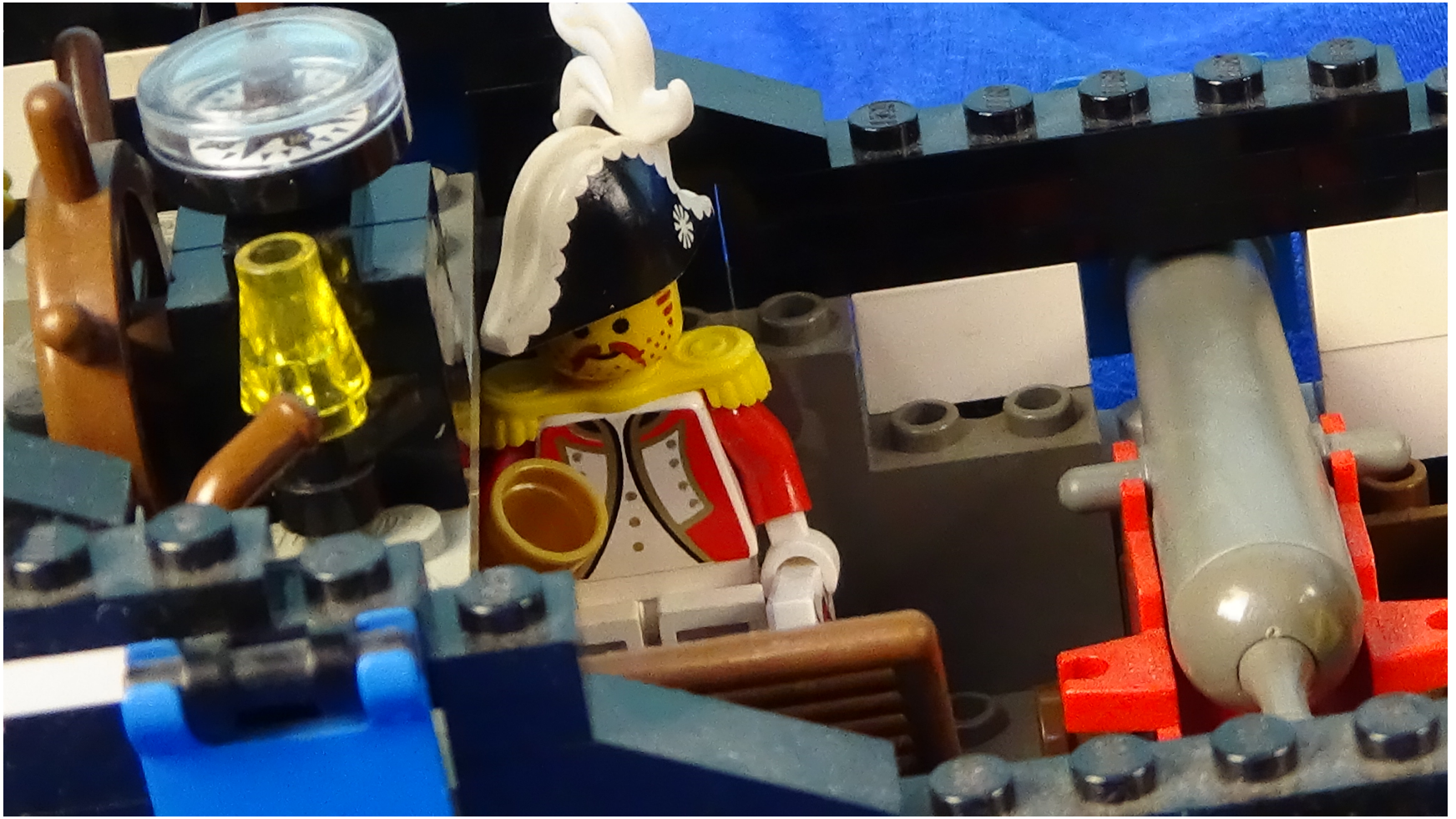

Morje se za SrboRiteževo stisko ne meni preveč... “Zmrda Zmrdaaaaa, kje je papir???” Zmrda Zmrda si pomane čelo: “Porabili ste ga, gospod kapitan. Saj smo že čisto blizu kopnega, še malo zdržite!”

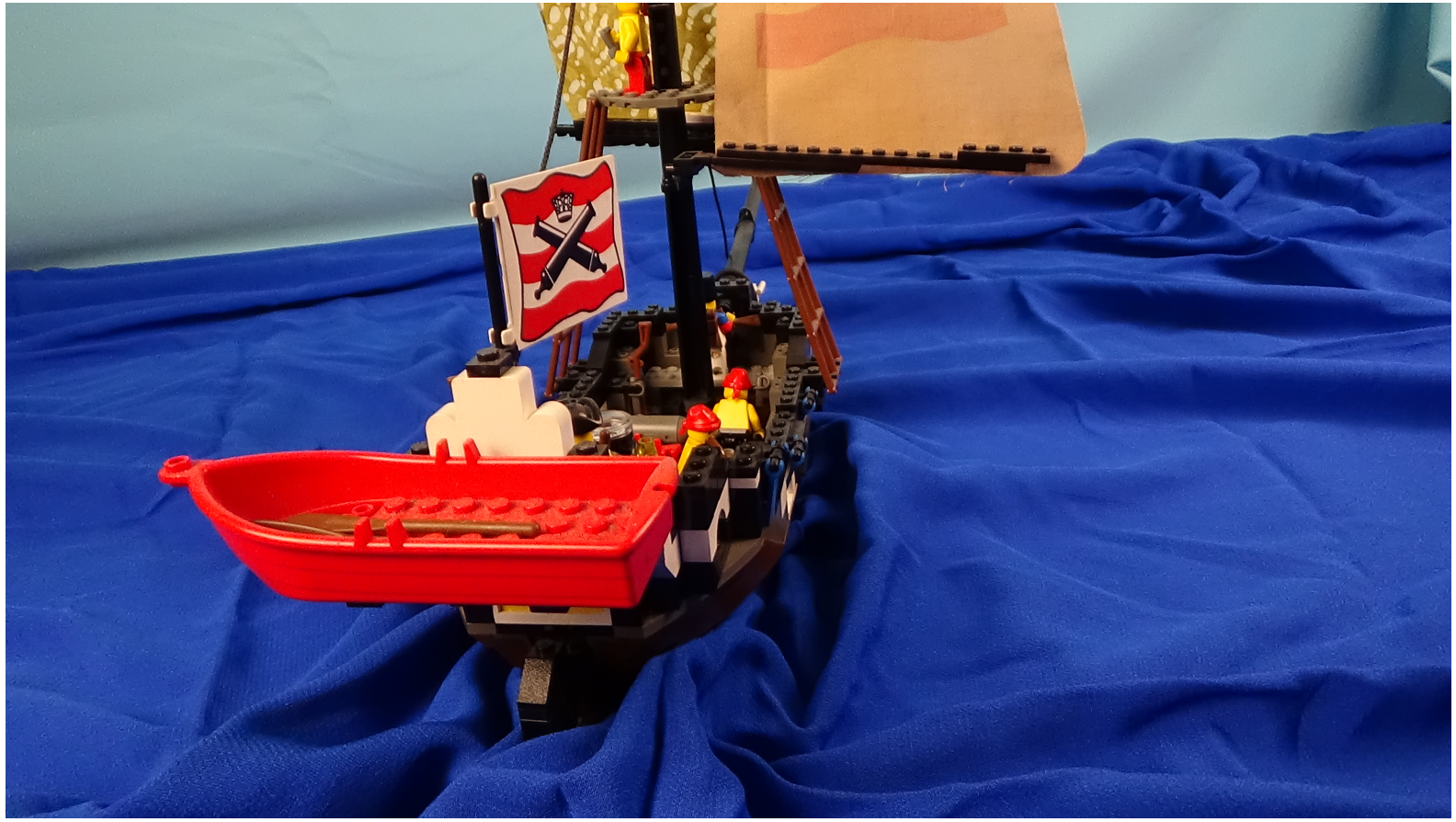

Jadrnica reže skozi valove sicer kot nož skozi maslo, a jo eden skorajda prevrne.

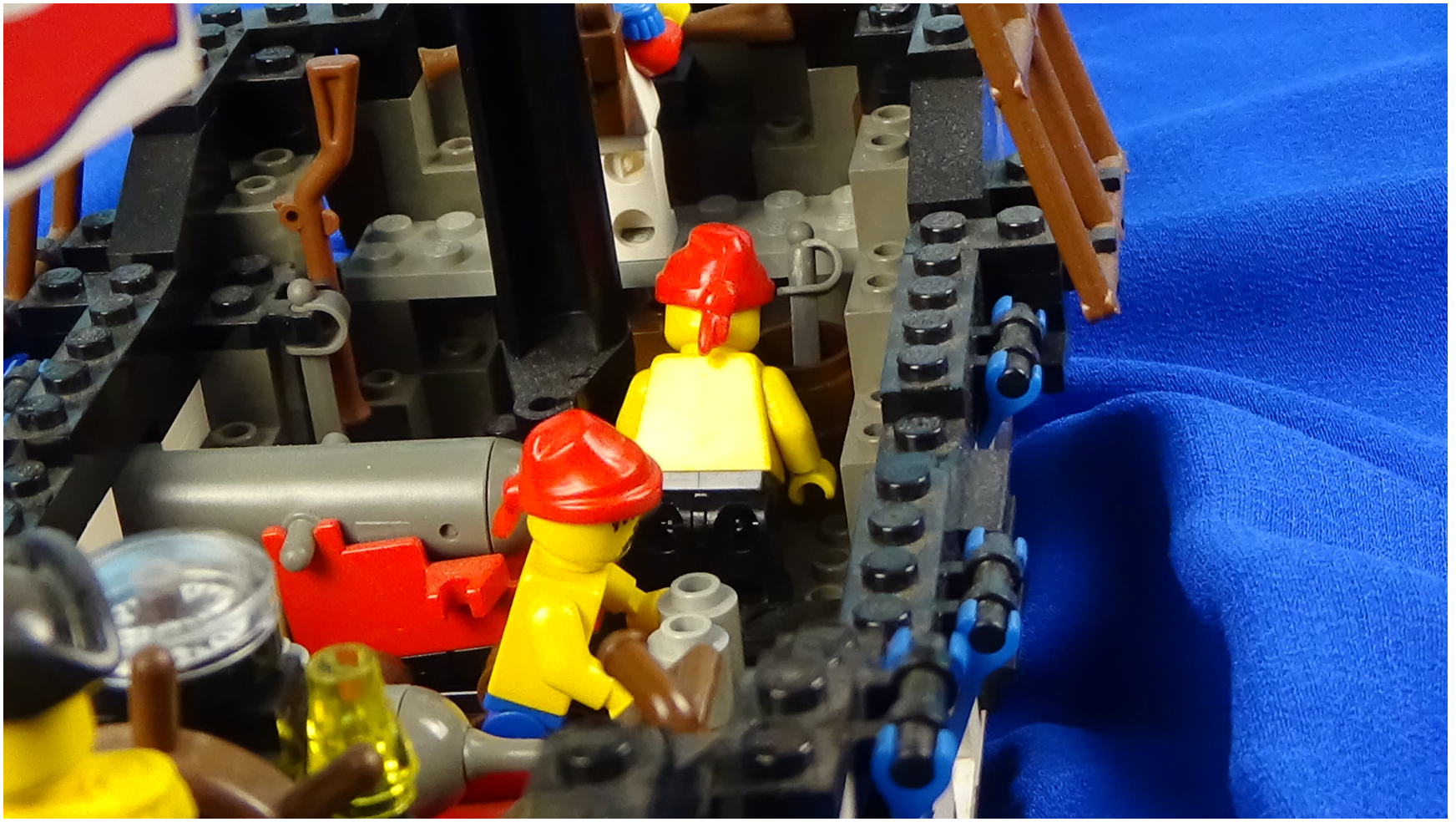

"Uf, Polde OstroRiti, ta ga je pa usekal, ne?" zakliče Marjan. Jadrnica ravnokrat zajaha ogromen val, njen premec vrže v zrak, nato pa pade nazaj dol v oblaku morske pene, ki poškropi celotno posadko. Kapitan postane še bolj zelen.

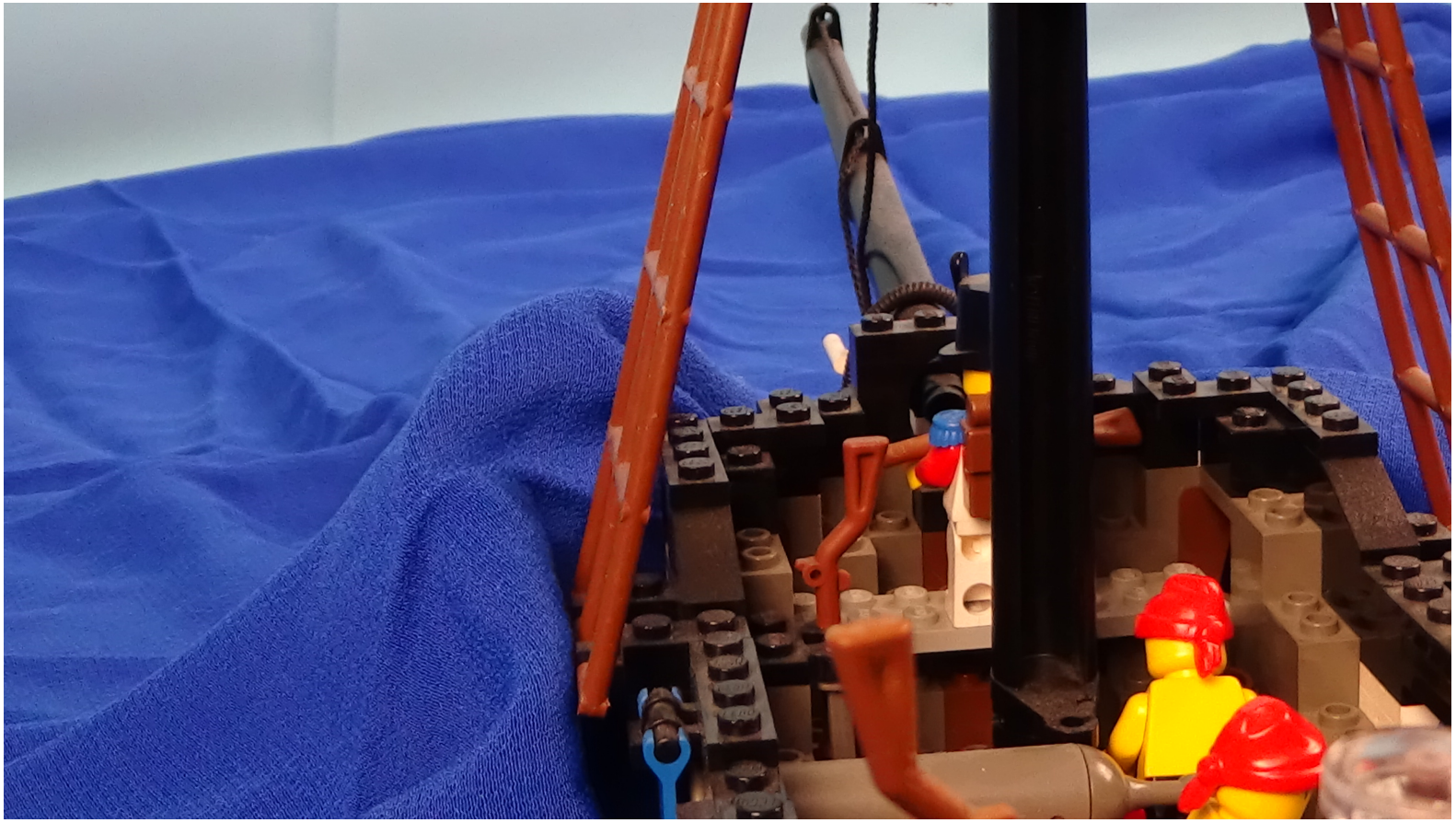

"Marjan TrdoGati, še en tak val pa gremo med ribe." zakliče nazaj Polde. Voda se preliva po notranjosti jadrnice.

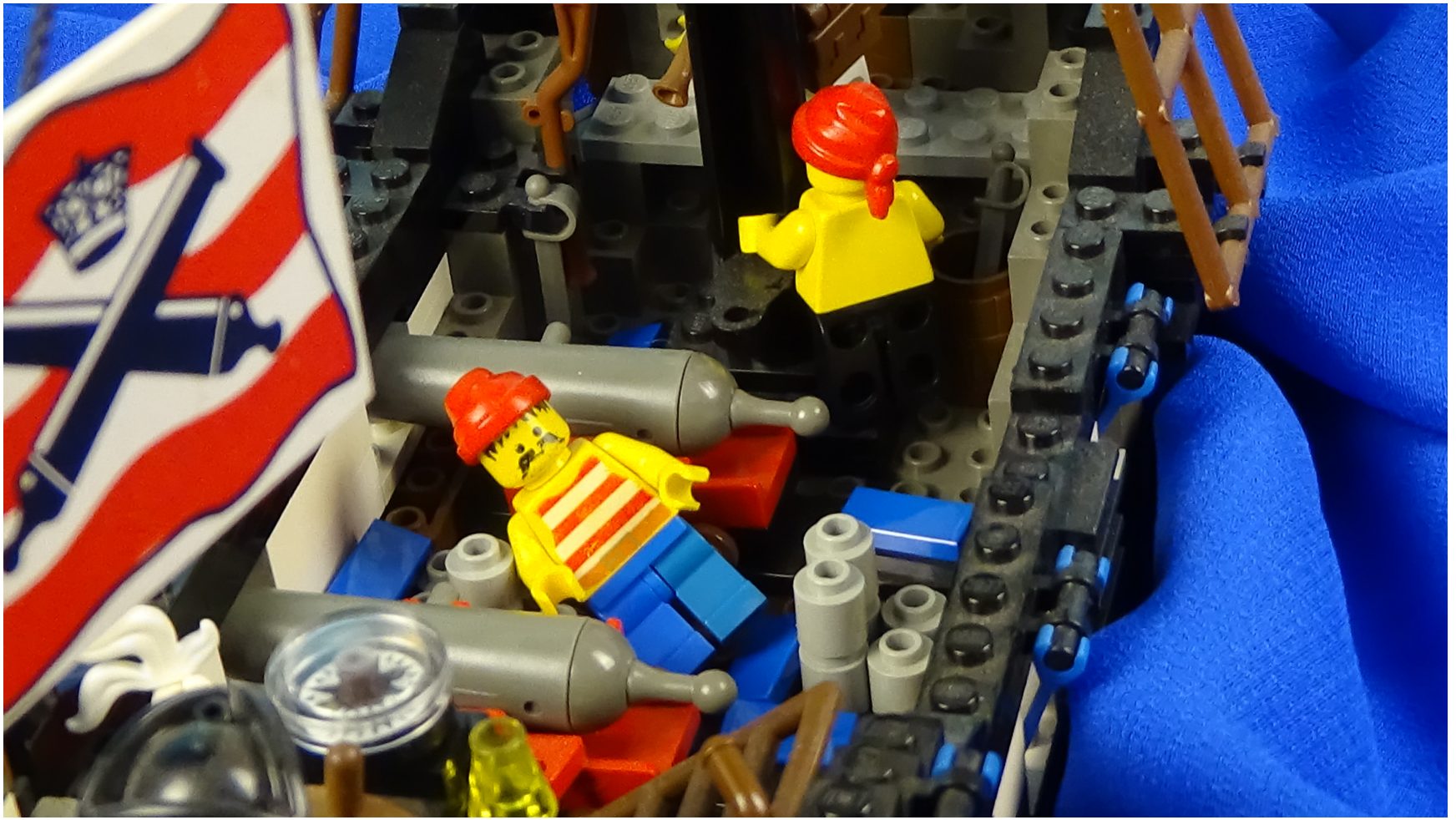

“Tiho tam spodaj, ne morem poslušati za galebe, ma diši mi po kopnem! Mijaaa-auuuu!!”

Ivan OglatoCopati si gor na oglednem mestu briše leče daljnogleda in vzdihuje. “Seka ga, seka, morska zalega kosmata oglata, vidre pozlačene! Kako brije veter, kaj veter, orkan!”

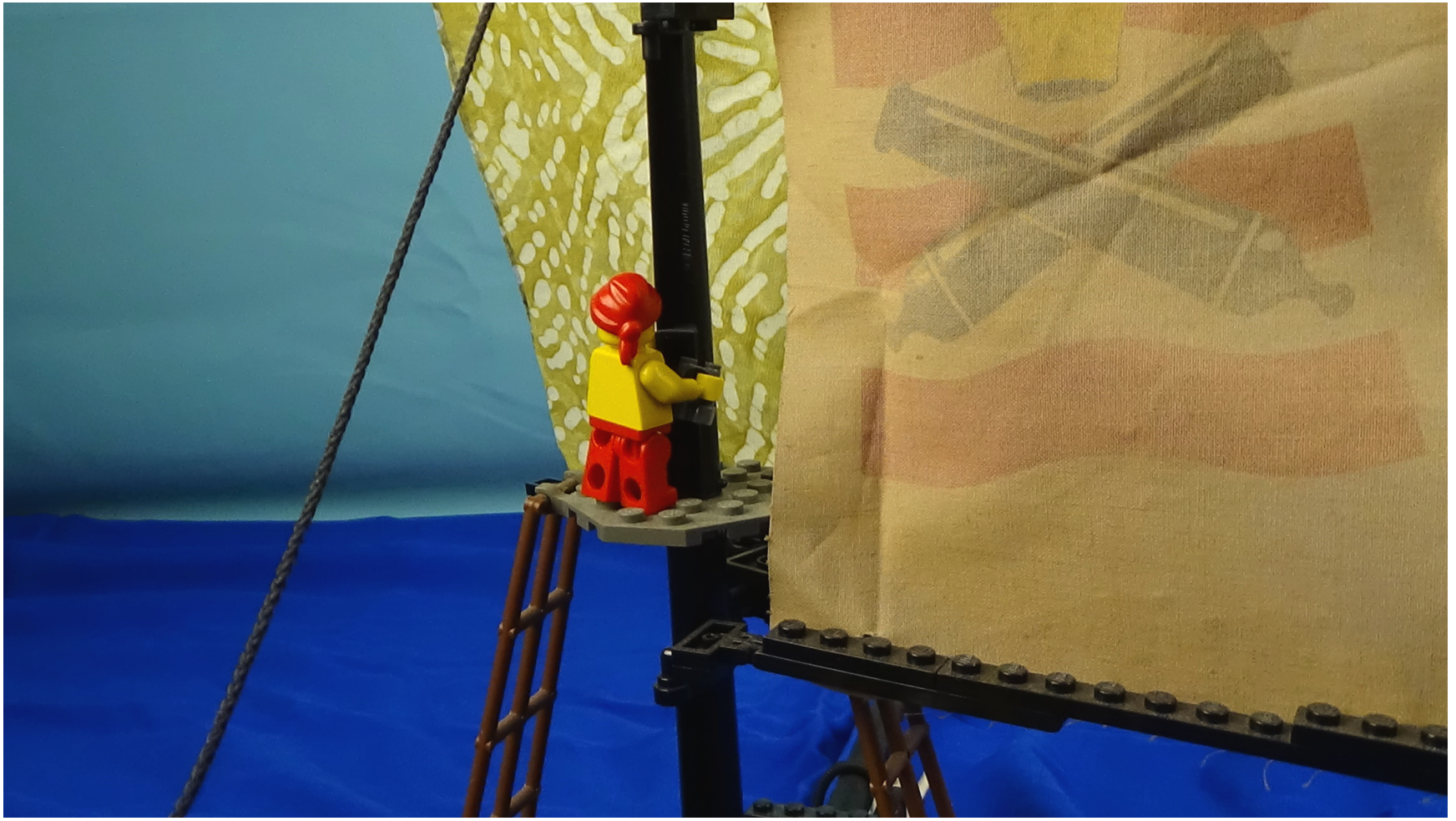

"Jegulje jeguljaste!" se krega kapitan, tam nekje zadaj. Marjan TrdoGati in Polde OstroRiti se vsak zase strinjata s kapitanovimi besedami, a raje ne odgovarjata – komandant je le komandant! Ivan OglatoCopati je pa tako ali tako na polno zaposlen z iskanjem kopnega.

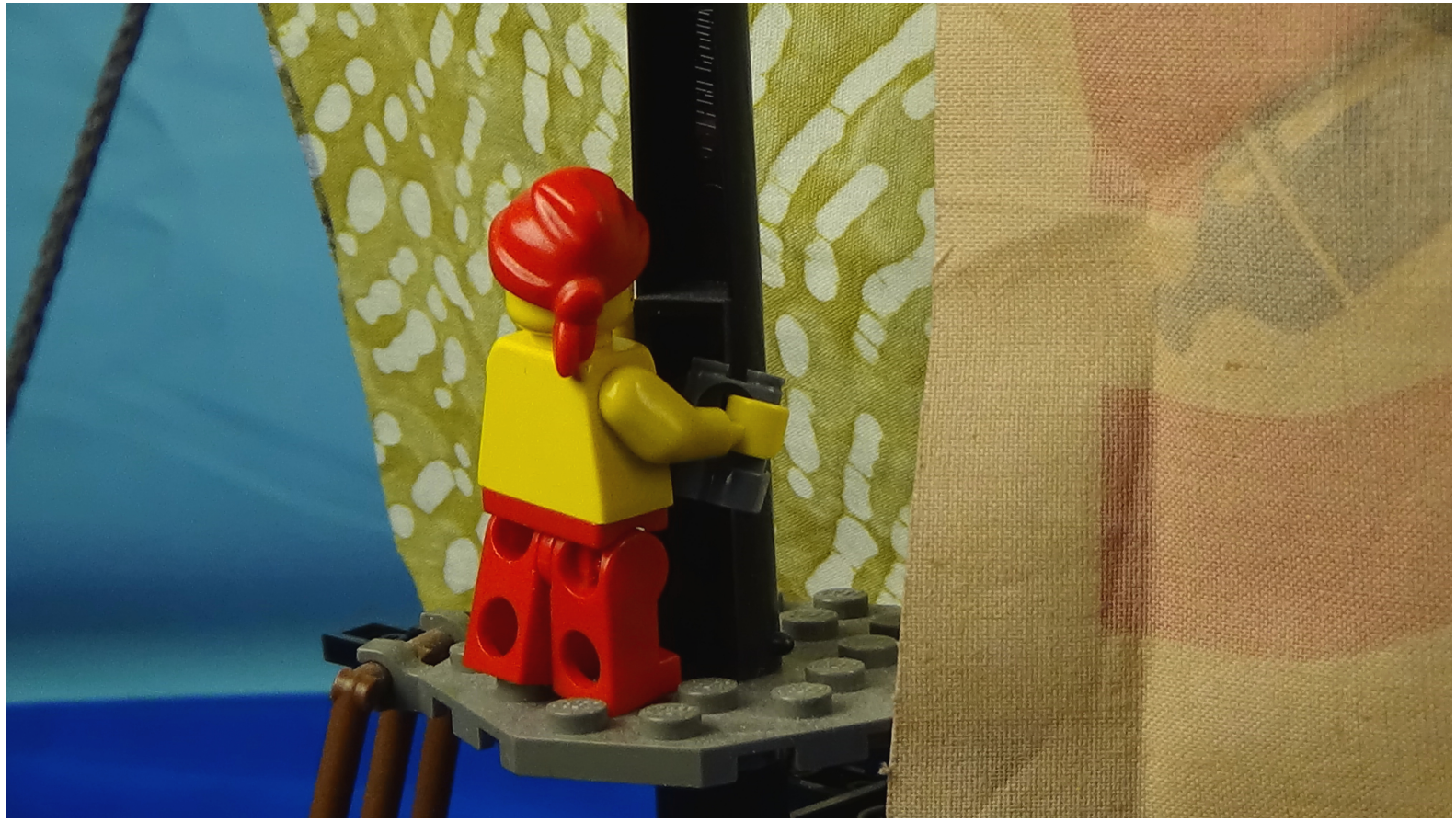

Marjan TrdoGati se nekaj trudi z učvrstitvijo topov, da ju ne bi tako premetavalo, kapitan pa medtem kar drvi po lestvi k Zmrdi Zmrdi.

Deske škripljejo, lestev na krmo se premika v zibanju ladje, Srboritež pa kar dirja navzgor.

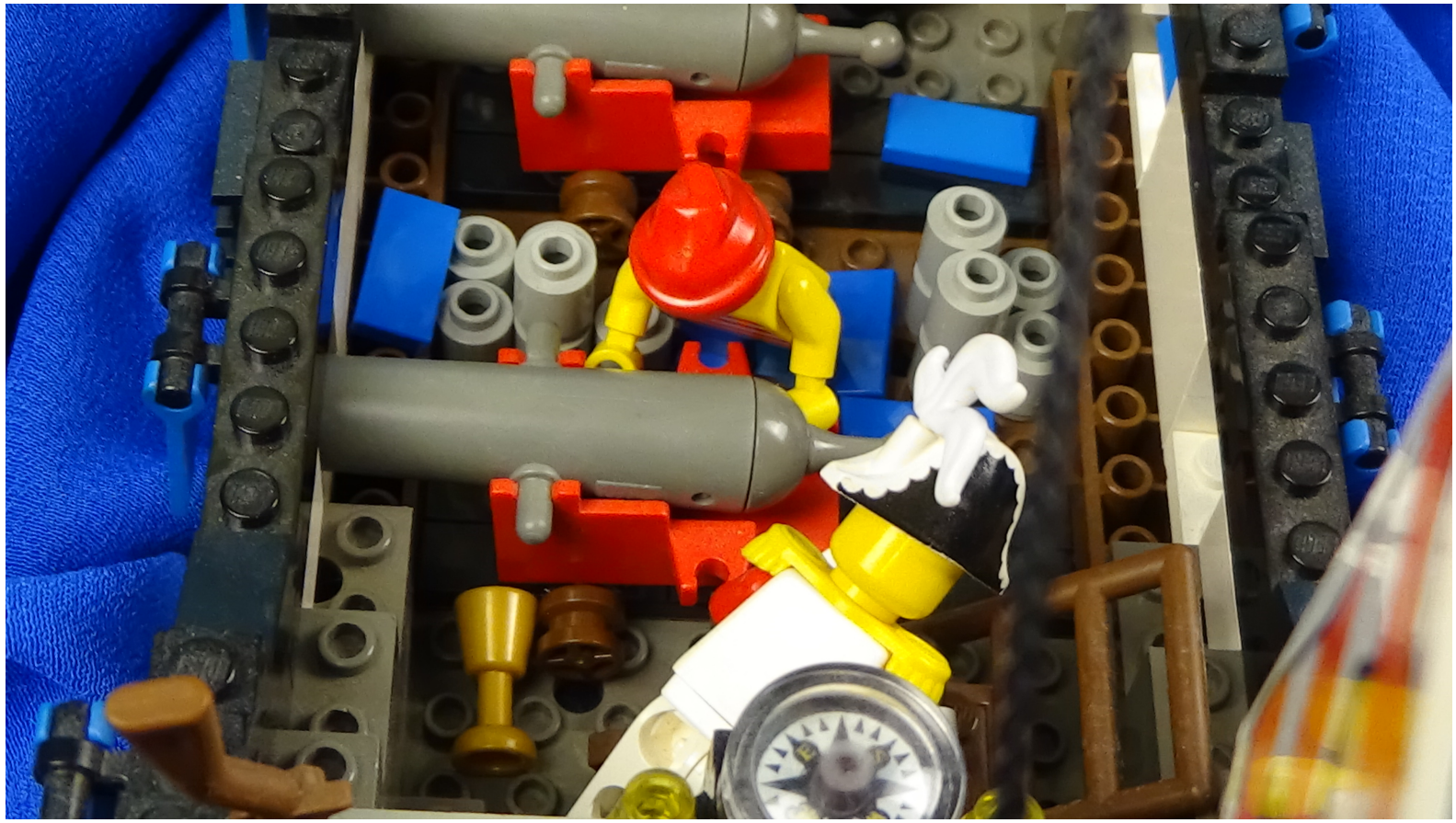

"Zmrda Zmrda, s poti!" se zadere in s stisnjeno ritjo teče po krmi proti rešilnemu čolnu. Prevali se vanj in posadko tako odreši svojega trpljenja, dokler ne priplujejo v pristanišče. Zmrda Zmrda je sedaj odgovoren za celotno ladjo.

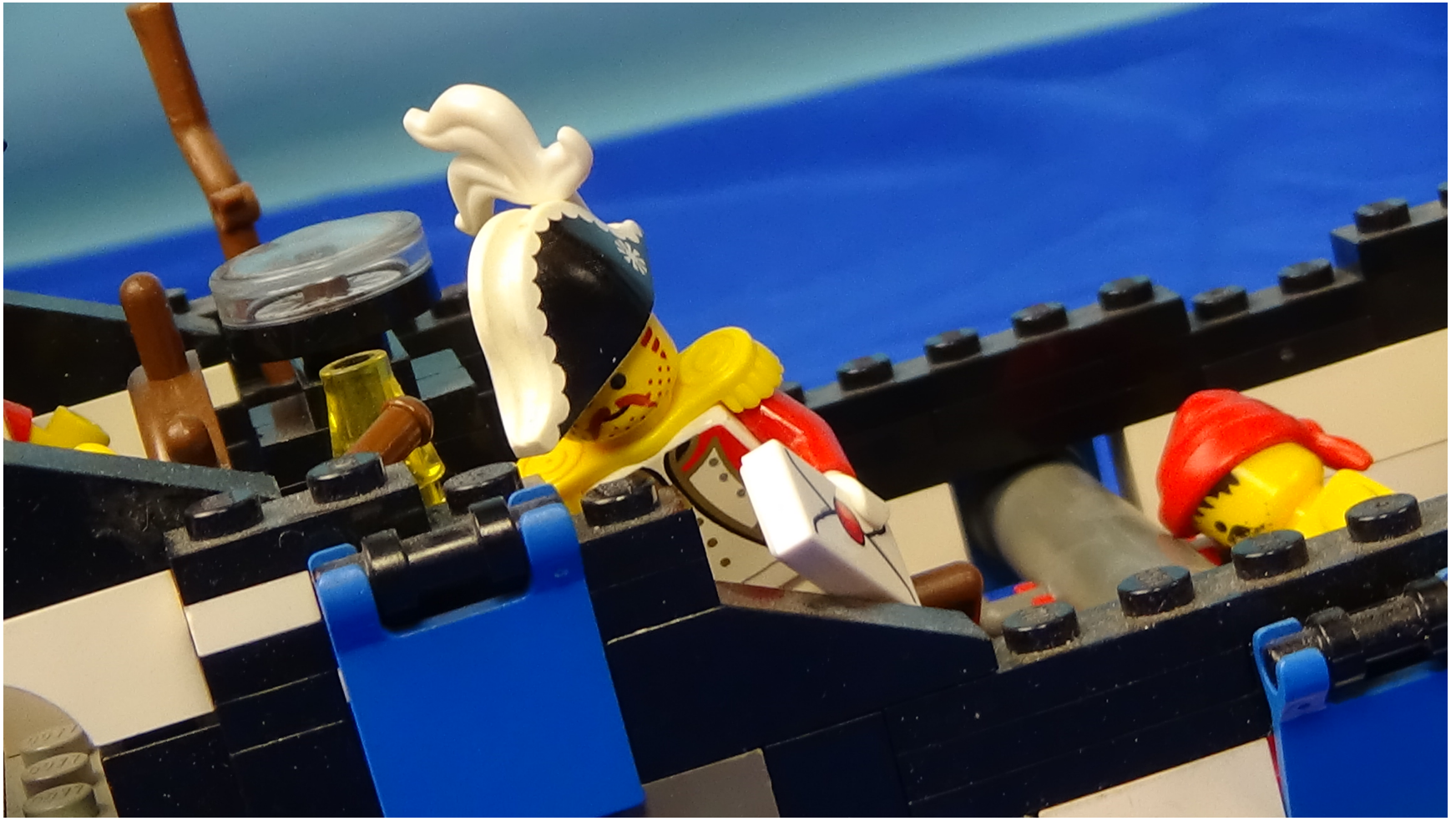

Vsi trije mornarji se sedaj na svojih položajih. Marjan TrdoGati in Polde OstroRiti se trudita z obračanjem platna, da bi vsaj malo zmanjšali vpliv vetra na ladjo – kopnemu se morajo navsezadnje približati z zmanjšano hitrostjo!

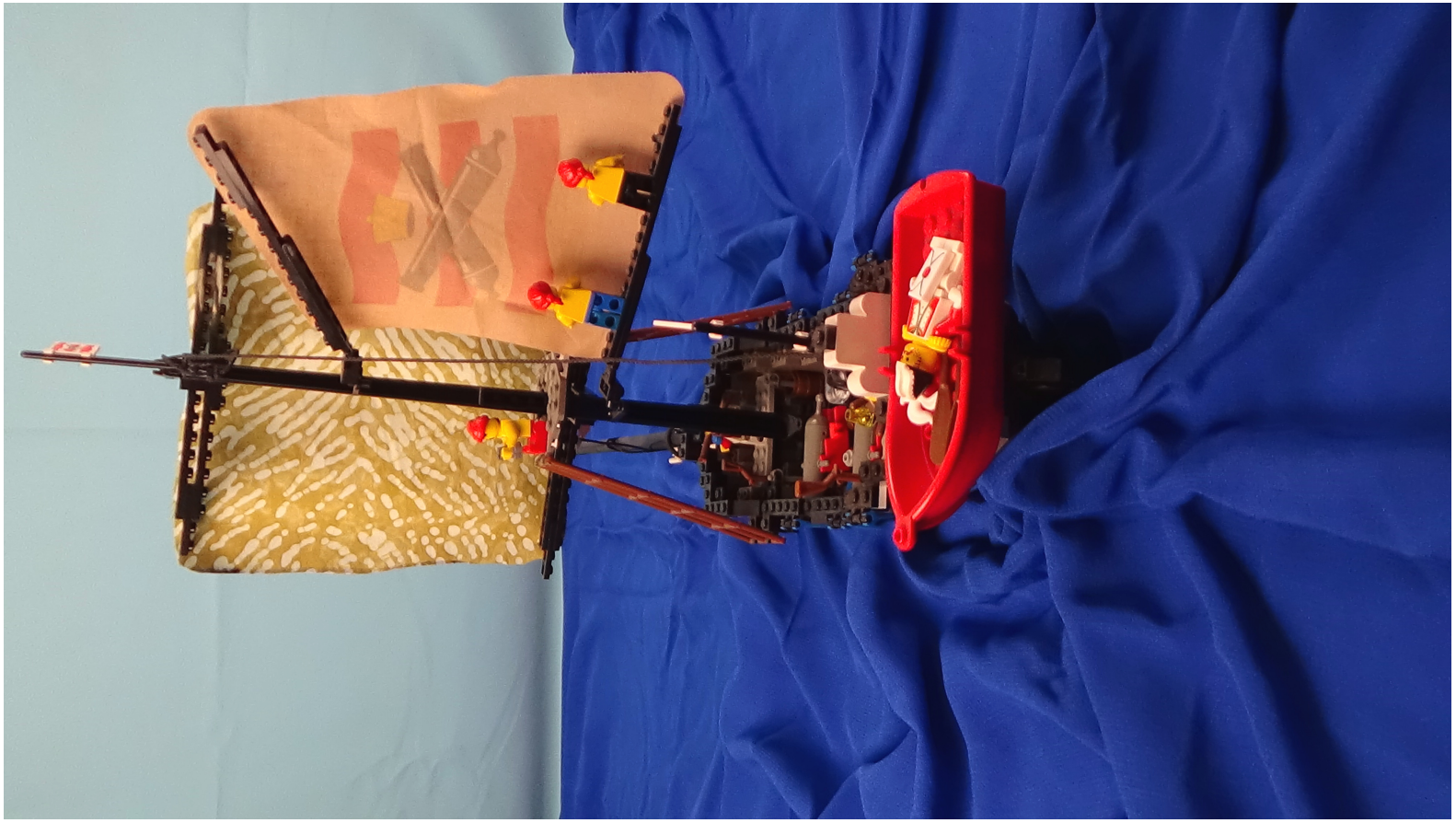

Srboritež ne zmore ničesar več. Driska je premočna. Oklepa se slanih krekerjev v žepu, in zaloge vode v čolnu.

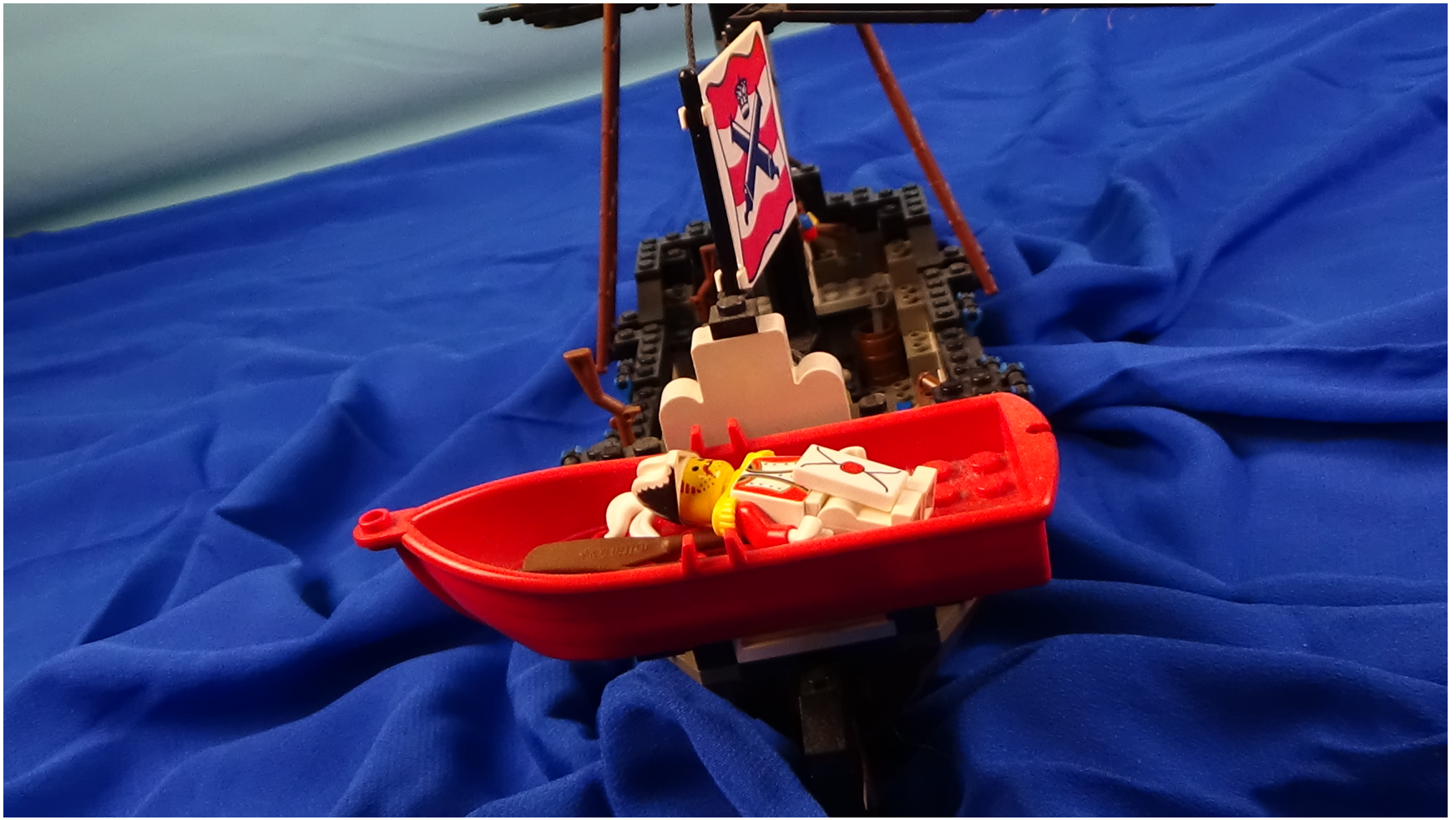

Jadrnica se nagne malo v desno – Ivan OglatoCopati je zagledal kopno!!! Peneča-se sled se vije za jadrnico na gladini razburkanega morja. . .

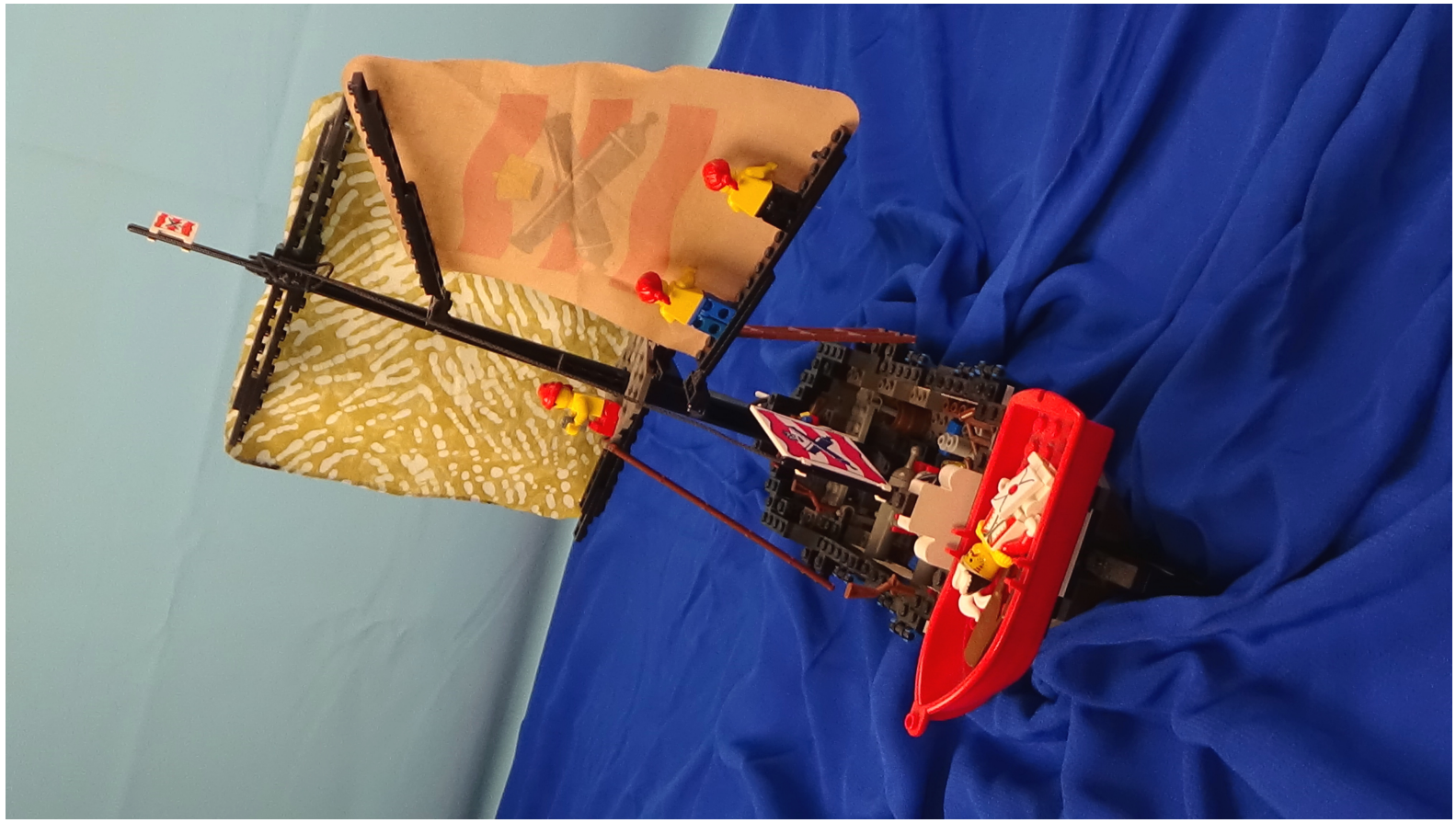

Ob vhodu v pristanišče se morje umirja. Zmrda Zmrda pazljivo krmili, navsezadnje želijo pristati ob pomolu in ne v pomolu ali v čereh ob pristanišču! Kapitan Srboritež ob novici o bližajočem-se kopnu ponovno dobi barvo v svoja že zelo bleda lica.

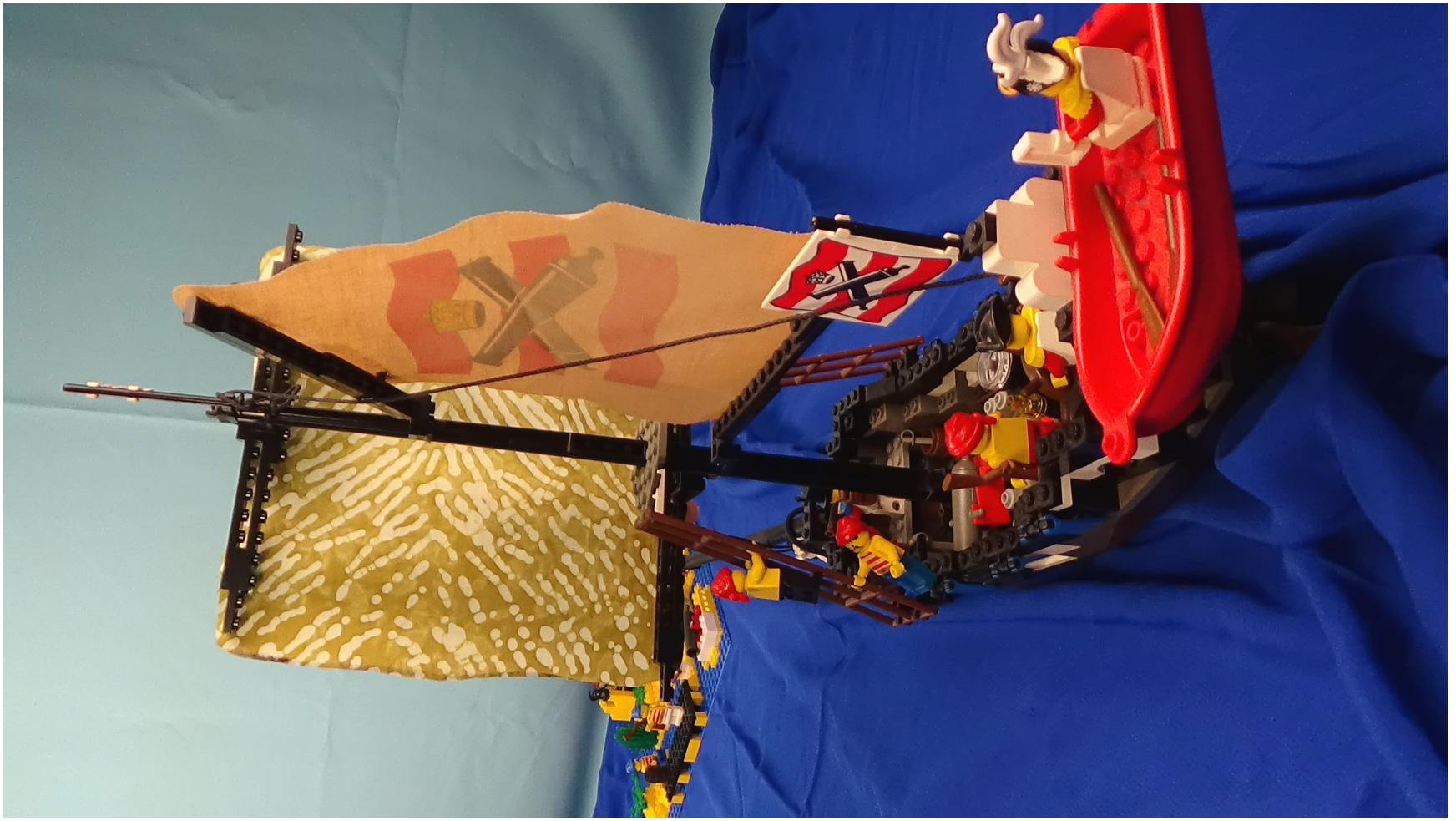

"Vidre medvedaste!!" je vse kar posadka sliši iz smeri čolna na krmi. Srboritež je divji, a hkrati zelo šibek. Driska še zdavnaj ni končana! Na skrivaj sanja o prežganki, o jajcih v juhi, kako bi takšno juho rad sedaj jedel, ne pa teh suhih slanih krekerjev in posušene limone!

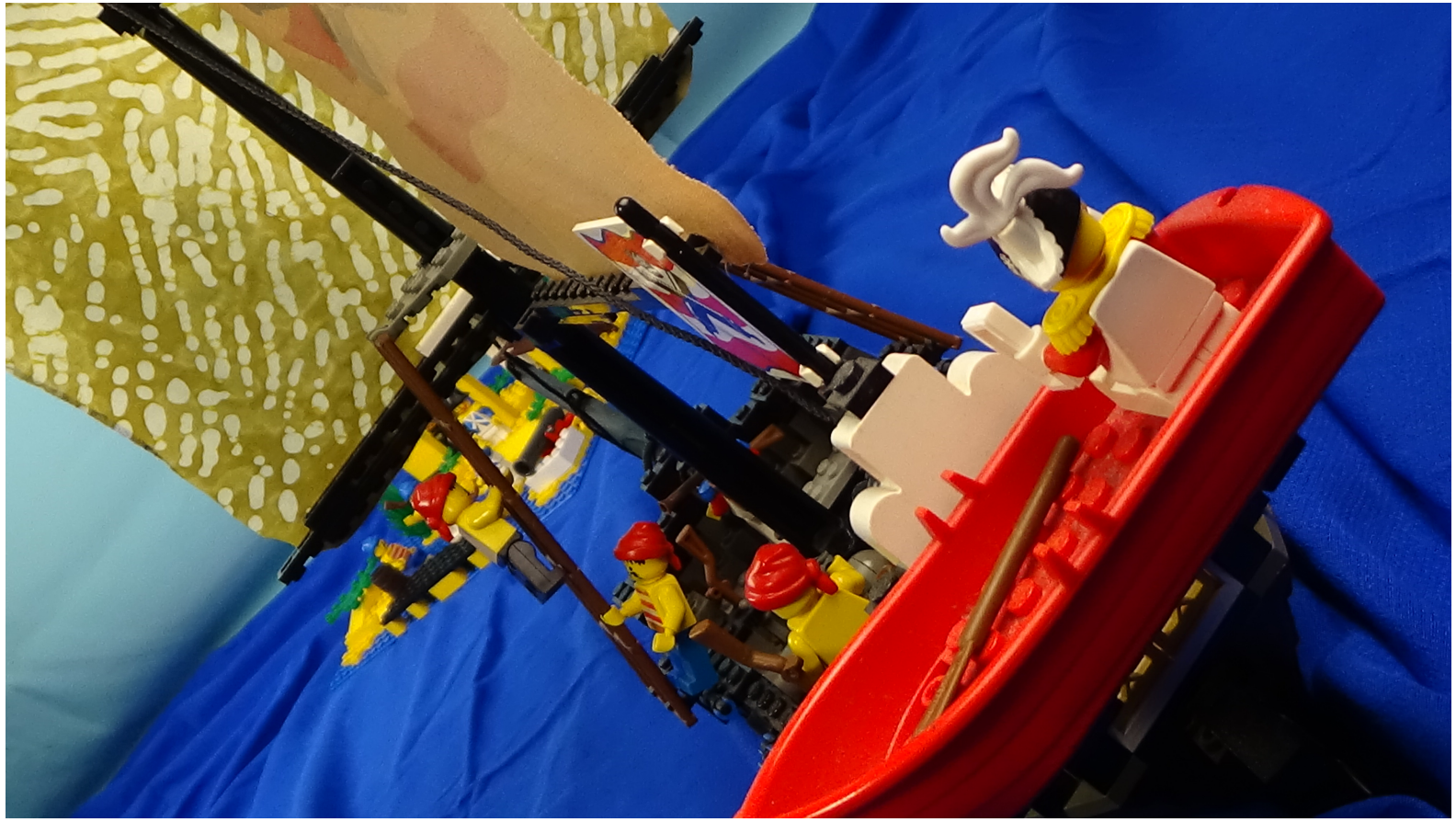

Mornarji se odpravljajo na svoje položaje, da bodo ob prihodu v pristanišče lahko zvili jadra.

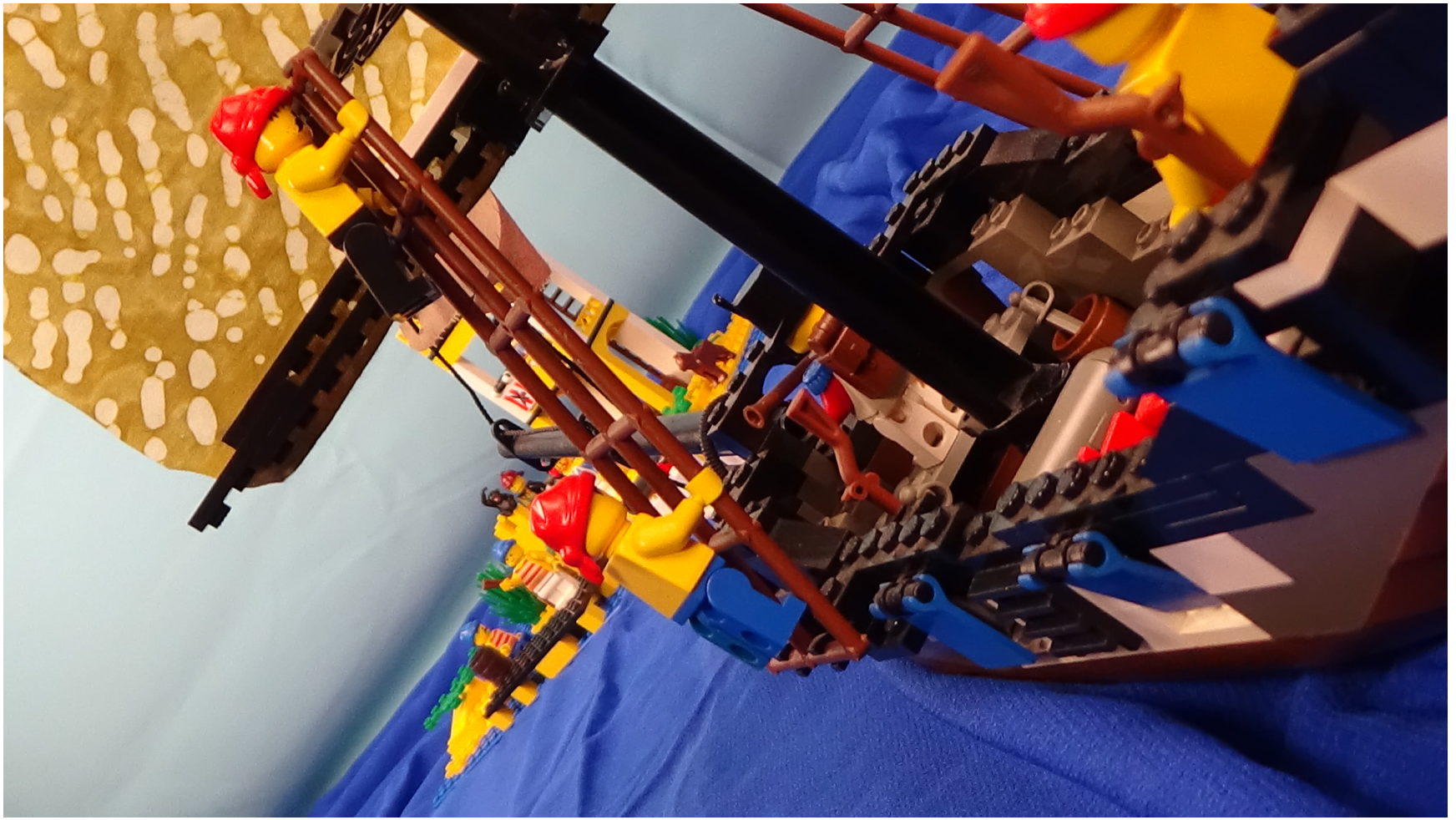

Jadrnica naposled le zasidra se tik ob pomolu. Vojaki in častniki modre mornarice pozdravijo posadko naše pogumne jadrnice. Srboritež skoči ven iz čolna in zdirja po krmi, a pade po lestvi. Ivan OglatoCopati ga ujame in mu skupaj z Zmrdo Zmrdo pomaga preko krova v roke modre mornarice, v nego na kopnem.

"Vidre vidraste!!" je vse kar lahko kapitan Srboritež izusti, medtem ko ga prenašajo naokoli.

"Zmrda Zmrda je vaš novi kapitan!!" se zadere v trenutku zbranosti, dokler spet ne poleže srdu in nelagodju zaradi driske. Ivan OglatoCopati in Zmrda Zmrda si vsekakor mislita, da je SrboRitež postal SmrdoRitež...

Vojak Šef Latvije se ne pusti zmesti celotnemu dogajanju na krovu in pozorno opazuje obzorje, za prihod morebitnih razbojnikov. Hmmm, kdo pa je to v daljavi?! Gasilec Samo!! Kako pa je on prišel sem? In to ob opici?

"Zmrda Zmrdaaaaa, ma sva dobro naredila?" kričita mornarja Marjan TrdoGati in Polde OstroRiti na vrhu jambora, koder sta ravnokar dokončala z zvijanjem platna.

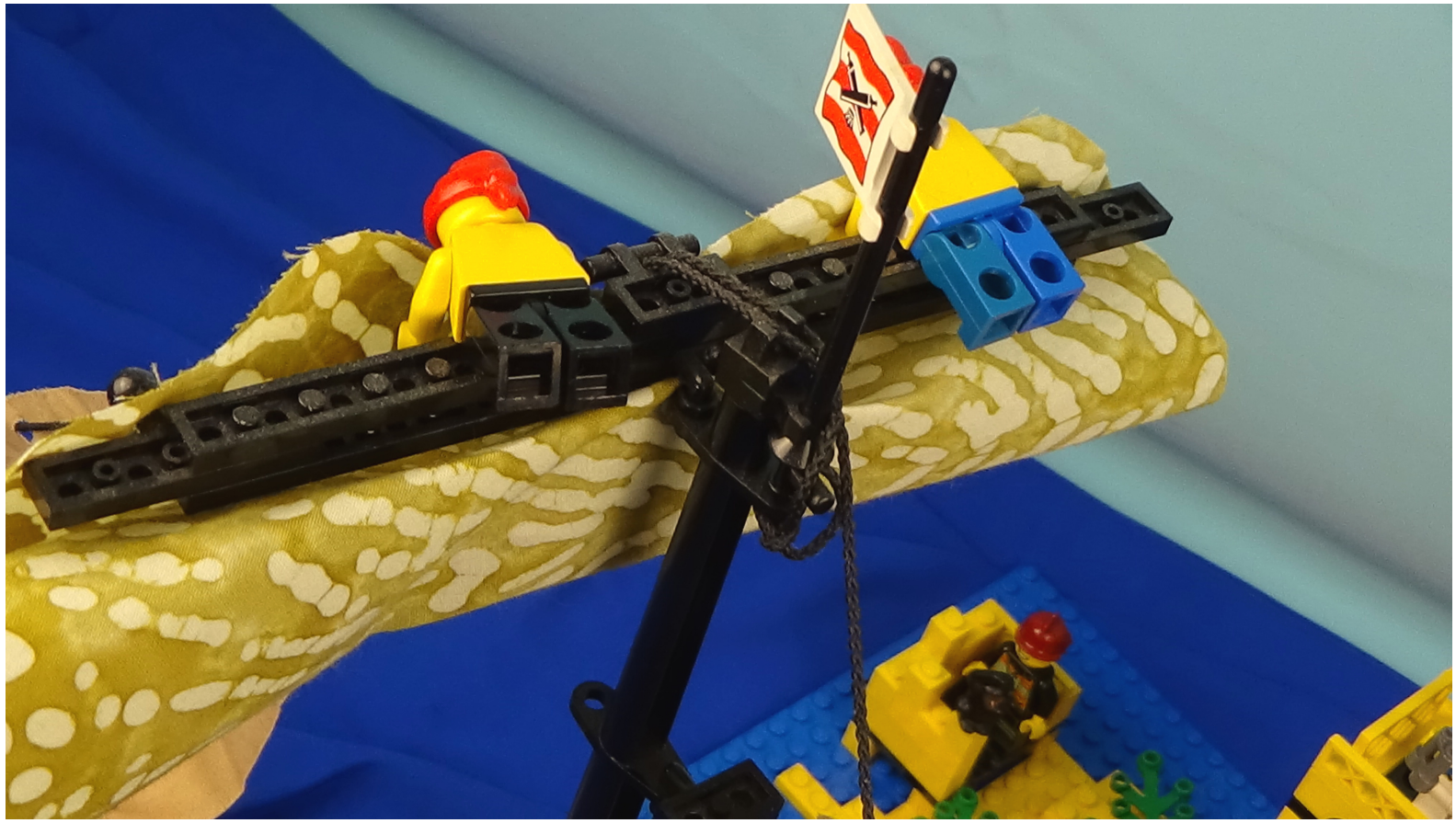

Gasilec Samo se zelo zanima za celotno dogajanje. Nekako je prišel v ta svet, nazaj več ne zna, zato pa je sedaj med mornarji in meša štrene vsenaokoli.

Srboritež je tako težek, še zdaj ga spravljajo čez ograjo na kopno! Sliši se lahko le njegovo ječanje: “O ti jekleni bograč, dvesto vider...”

Naposled je SrboRitež že na kopnem. Moder častnik ga že preglejuje, medtem ko SrboRitež stoka na tleh. Marjan in Polde iz višine opazujeta celotno dogajanje.

Po kratkem posvetu Zmrda Zmrda ugotovi, da morajo ponovno na pot – pripeljati živež posadki tega otoka. Marjan, Ivan in Polde zavzdihnejo, no kakorkoli, komanda je komanda! Le vojak Šef Latvije je nepremičen.

Marjan TrdoGati in Polde OstroRiti ponovno začneta razvijati jadro, vendar pa je to počasno delo, saj je jadro težko in veliko.

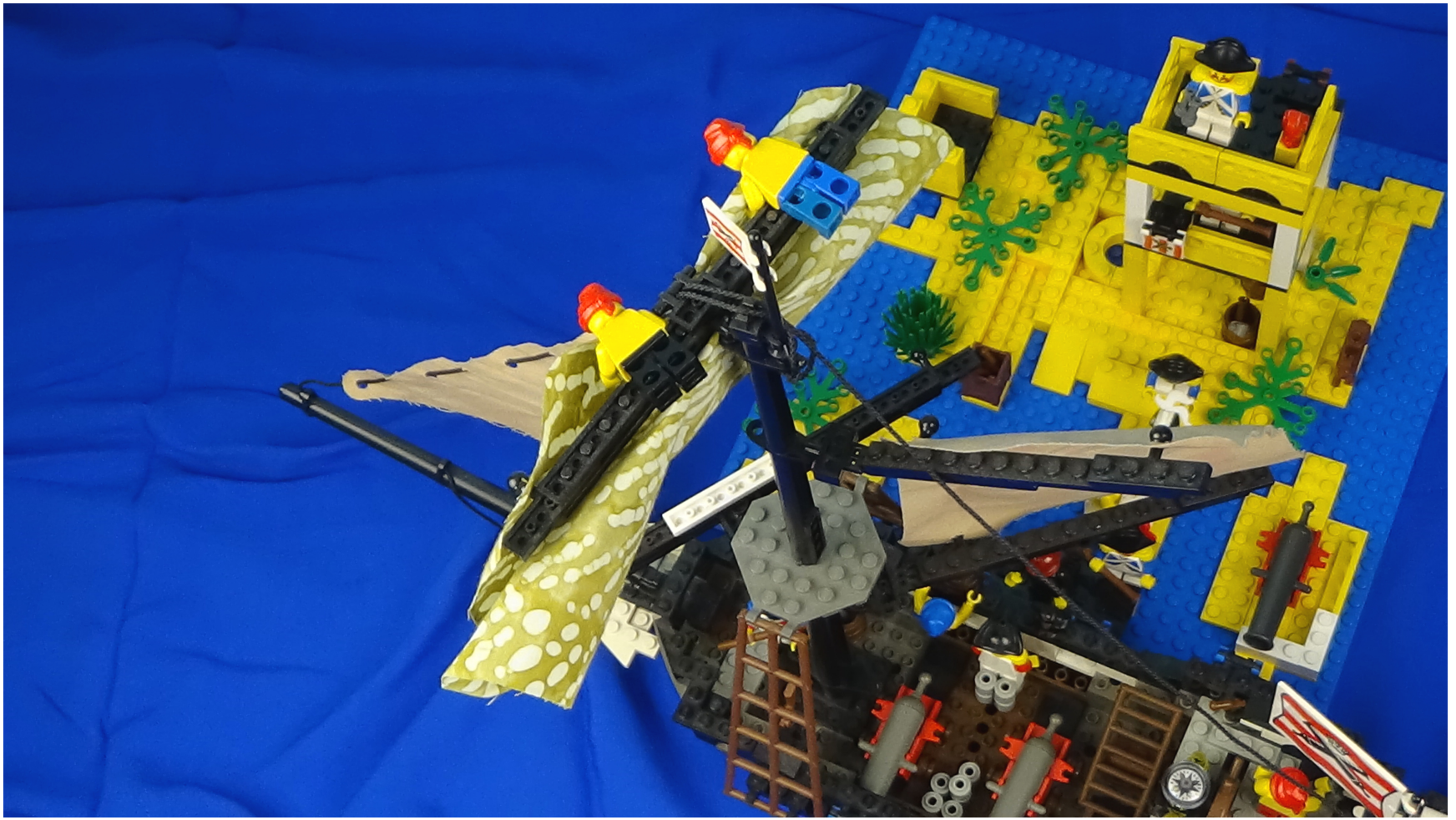

"Dečki, vzemite Samota. On pozna okoliške vode. Pa glejte da nam boste pripeljali kaj več kot le prazne sode!" častnik modre mornarice nagovarja Zmrdo Zmrdo in Ivana OglatoCopatega. Gasilec Samo se ob častniku muza, prav veseli se že dogodivščine; opica pa na ves glas vrešči.

Jadro je naposled le razpeto. Marjan TrdoGati in Polde OstroRiti si kar malo oddahneta. Vojak Šef Latvije je tako pozoren na obzorje da ne bi opazil ničesar tudi če bi sonce na nebu dobilo krila in prdelo naokoli.

Zmrda Zmrda ponovno prevzame krmilo, sedaj v vlogi kapitana. Dvignejo sidro, jadrnica pa se nežno odrine od pomola. SrboRitež na kopnem le uspe zbrati dovolj moči, da častniku modre mornarice preda važno pismo njegovega kralja. "O tristo vider in še pet, take driske pa še ne! U ti rožca pa ta oklepni bograč!"

Gasilec Samo hitro izkaže ogromno znanja pri upravljanju z jadrnico in se pridruži posadki pri njenemu upravljanju.

Častnik modre mornarice jim maha v slovo.

"Deda, ma ste vi zmrznili?" častnik modre mornarice vpraša SrboRiteža, medtem ko le-ta drži v rokah kozarec z zdravilom, a ga ne pije. "Bo, bo, hvala..." mu odvrne SrboRitež ter doda: "Štiristo vider, kakšna driska je to bila! Kronani bolhači!"

“Adijo!!! Bodite v cvetju. . . aja ne, saj res, bodite v algah!” se smejoče pozdravljajo mornarji.

K sreči je morje sedaj malo mirnejše. Jadrnica lepo reže valove, plujoča stran od pristanišča.

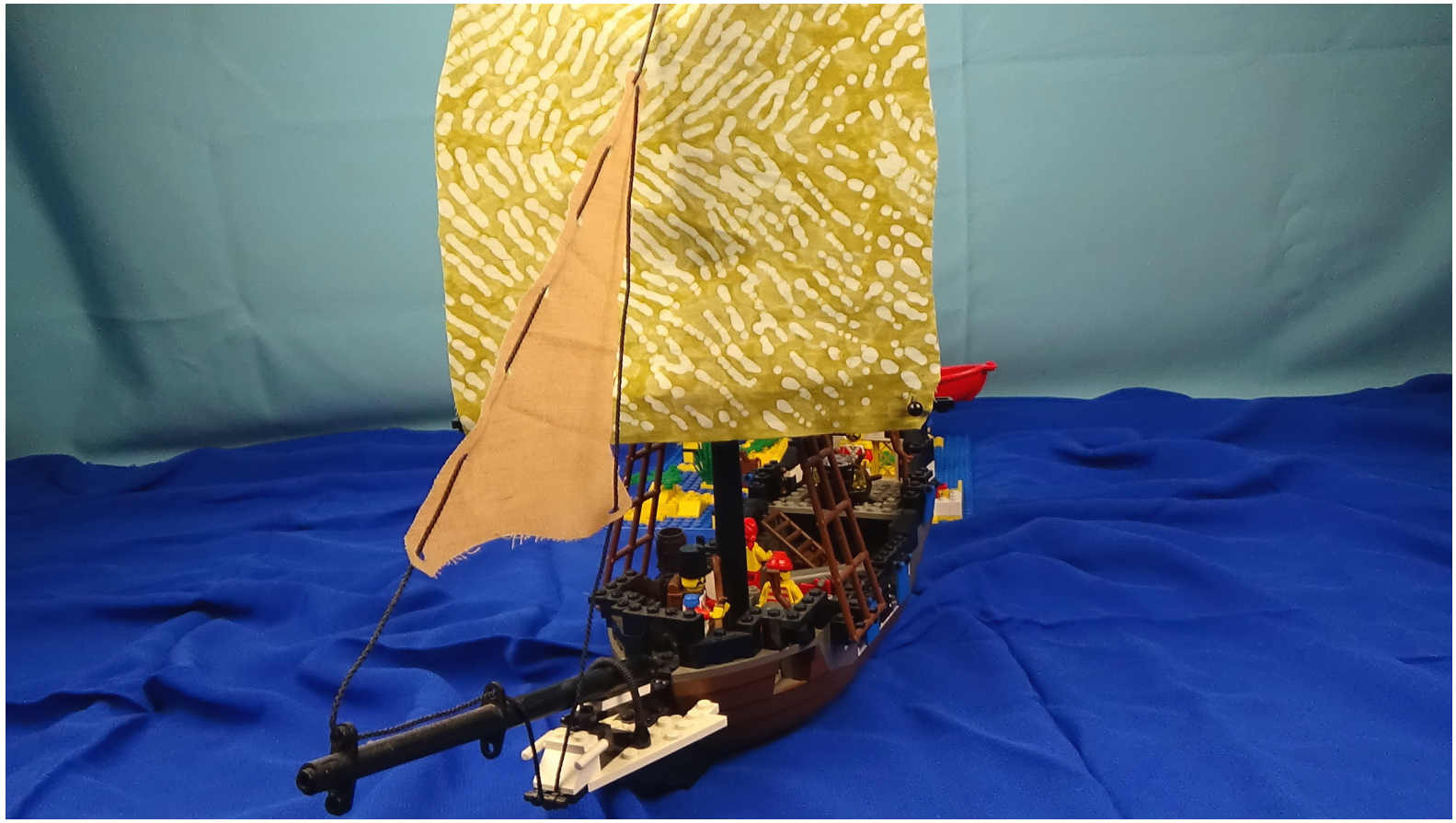

Šef Latvije naposled le izjecla: “O tttttti Zzzzzzzimbbbbbabve, kkkkakšen dan!” Ni dosti, je pa nekaj. Ostala posadka bi se mu zlahka smejala, a so se sedaj vljudno zadržali – saj je to jecljanje pravzaprav le ena hiba, ima pa mnogo drugih kvalitet in je sicer nepogrešljiv in spoštovan član posadke. Tudi Gasilec Samo hitro prebere situacijo in se zadrži, nabrit kot sicer je.

Marjan TrdoGati, Ivan OglatoCopati in Polde OstroRiti se malo oddahnejo. Gasilec Samo prične pripovedovati o svojih prigodah, ostali pa mu rade volje prisluhnejo. Še Šef Latvije se jim pridruži. Zmrda Zmrda za vsak slučaj vseeno drži smer in pozorno opazuje obzorje. Malo ga skrbi, da se je njegova posadka preveč razpustila...

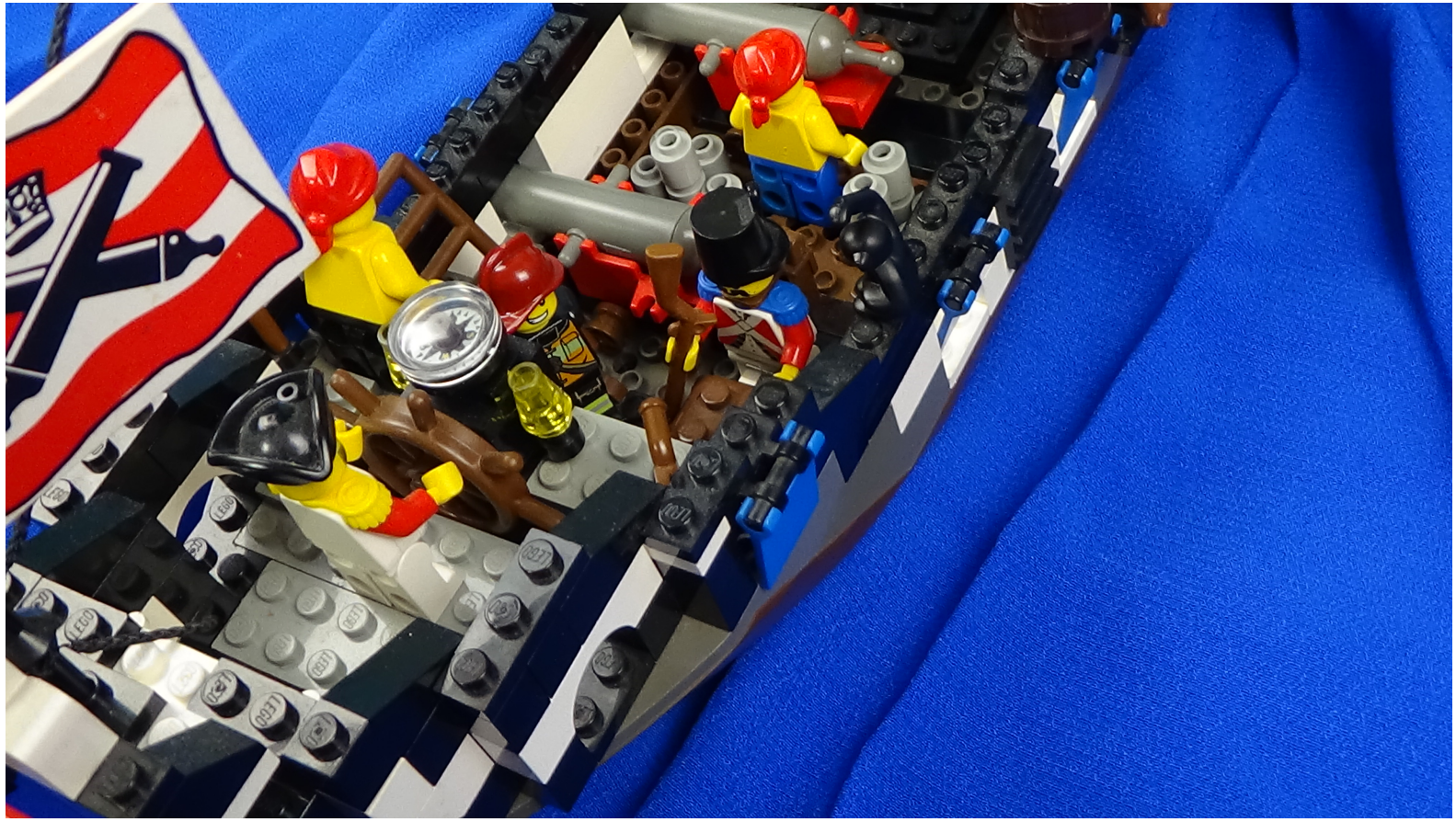

Valovi butajo ob ladjo, Gasilec Samo se je moral malo preprijeti, a je tako zatopljen v pripovedovanje da tega niti ne opazi. Še opica je obnorela. Ivan OglatoCopati vsake toliko časa vseeno poškili malo po okolici ladje.

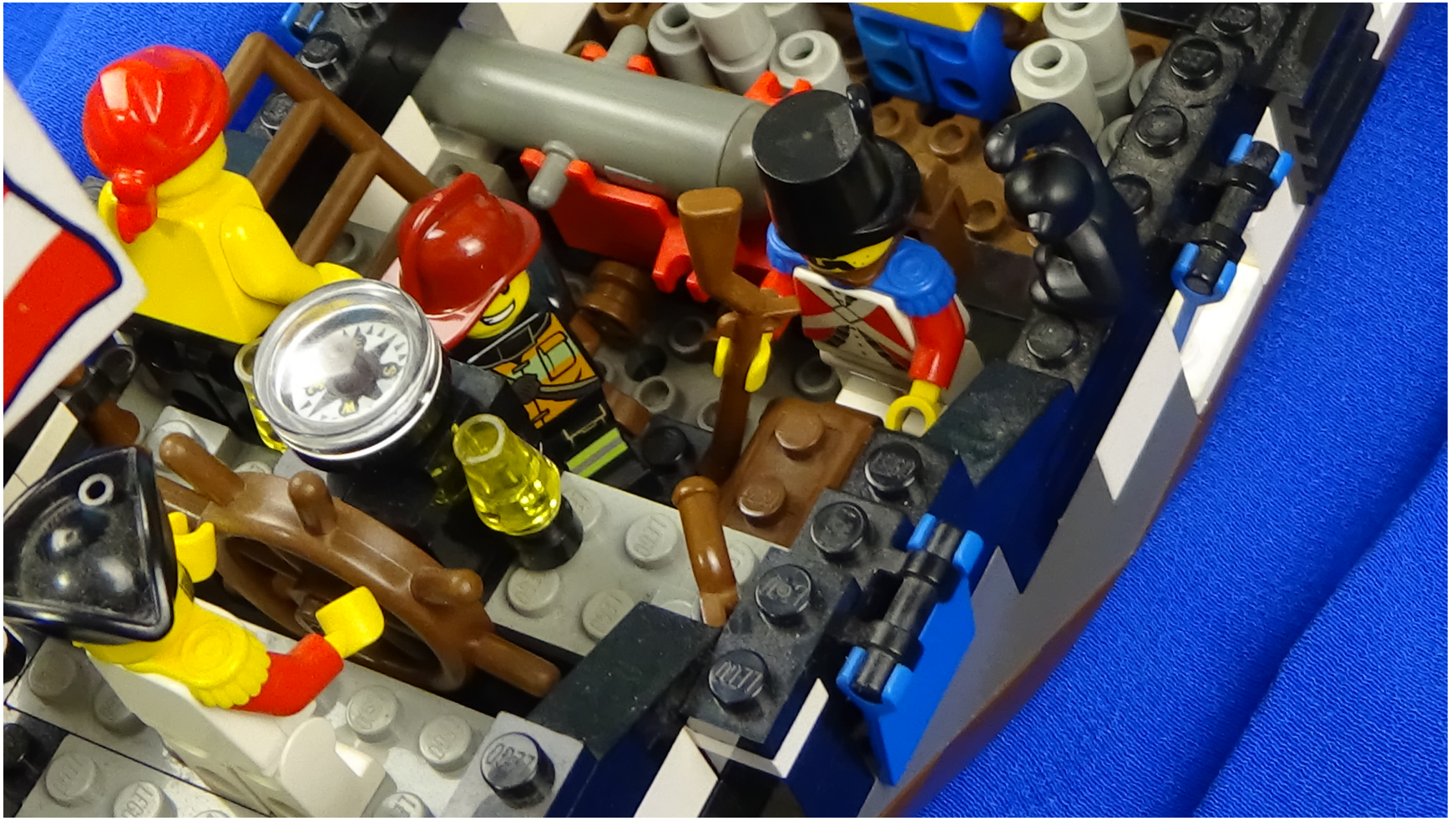

Teče burna pripoved, Gasilec Samo je čisto v elementu, še Zmrda Zmrda se smeji, kar naenkrat pa se pred ladjo pojavi nekaj velikega, rumenega...

Zmrda Zmrda si pomane oči – kaj je to? Take oblike še ni videl!

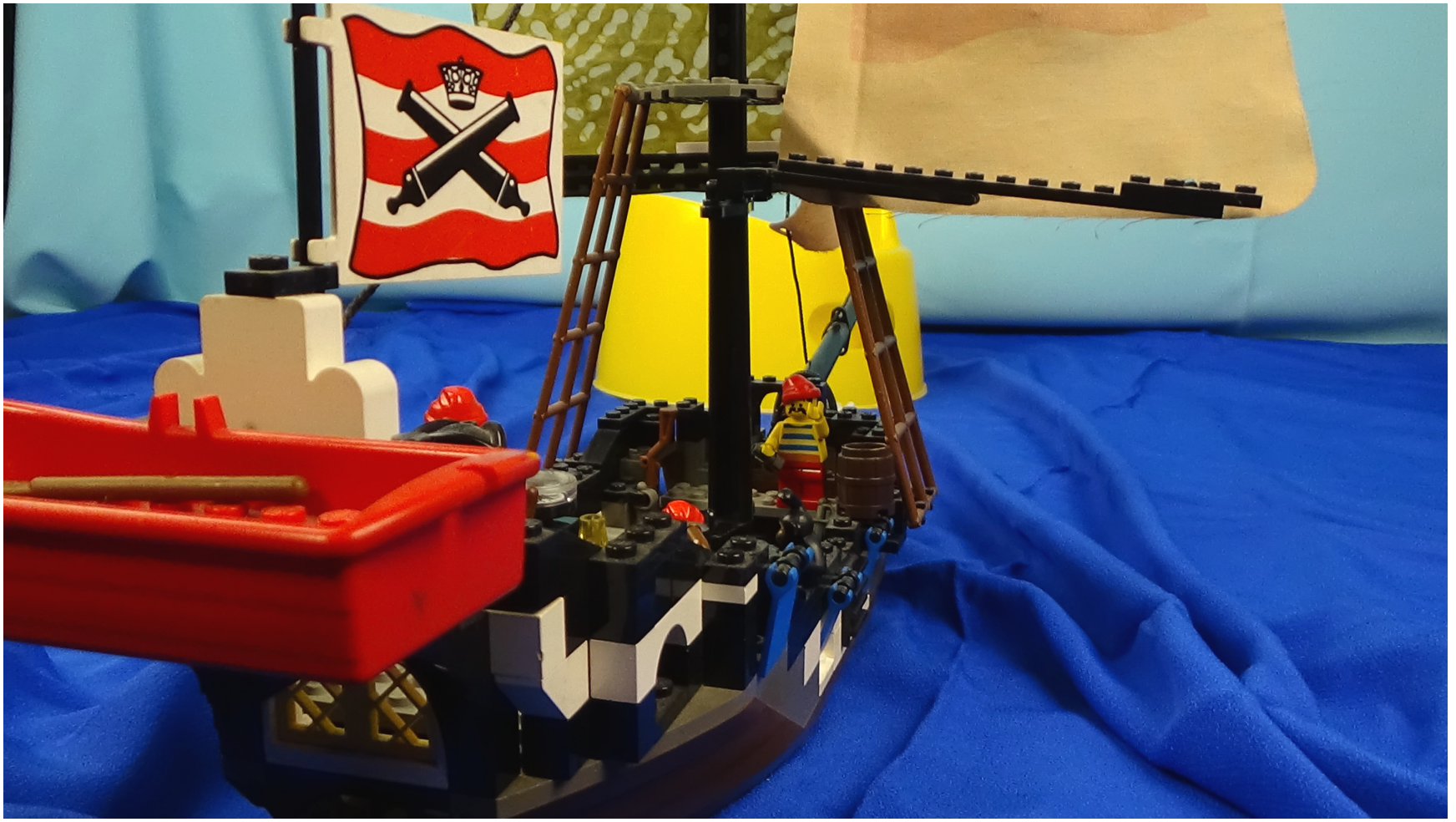

Kahla je! In oni plujejo neposredno vanjo!

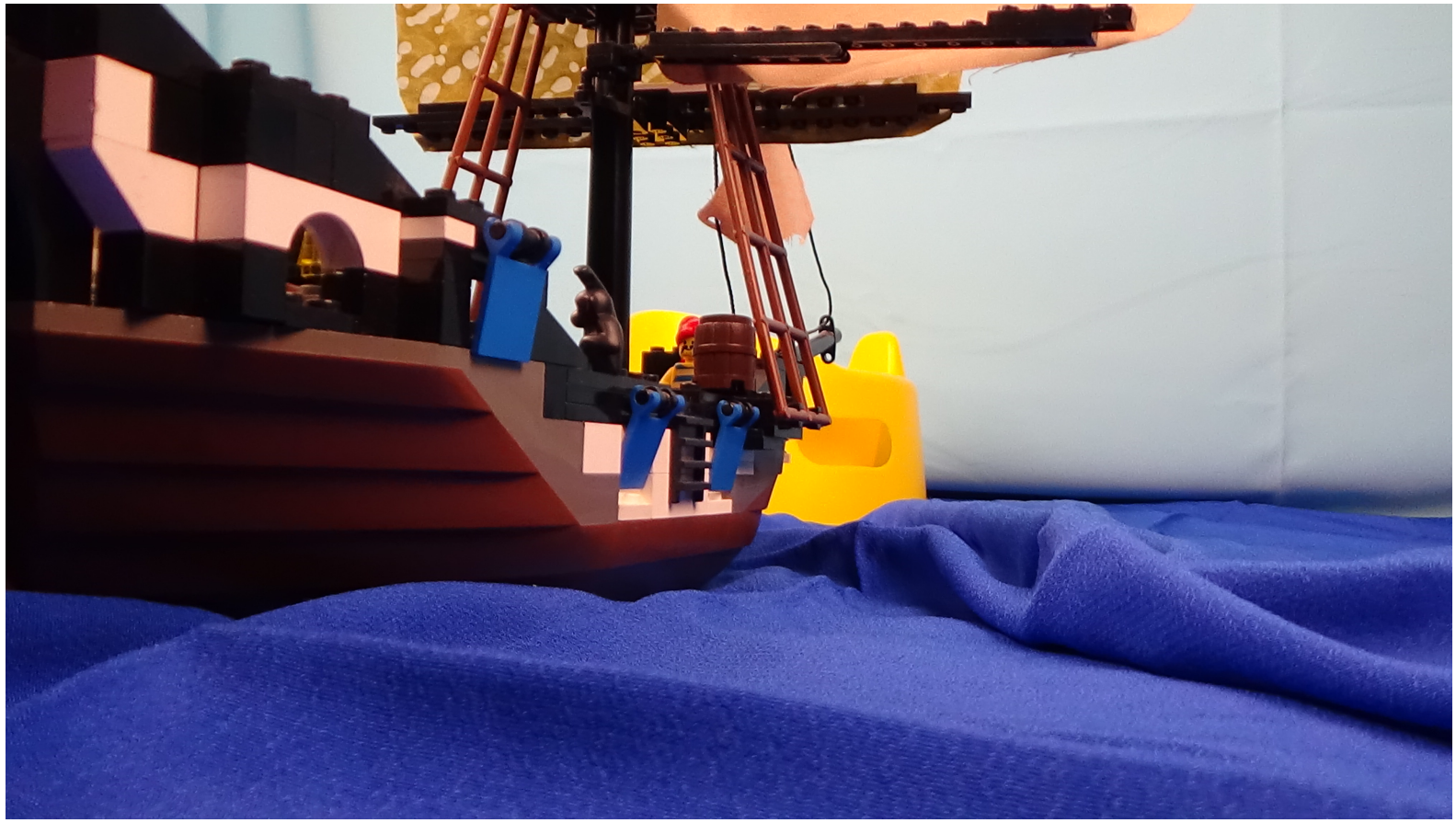

Ivan OglatoCopati se dere Zmrdi Zmrdi, naj zavije stran. Zmrda Zmrda krmilo besno zavrti v desno, ladja se kar precej nagne v desno, sled na vodi za ladjo je precej prelomljena v desno... a izgleda kot da to ne bo dovolj.

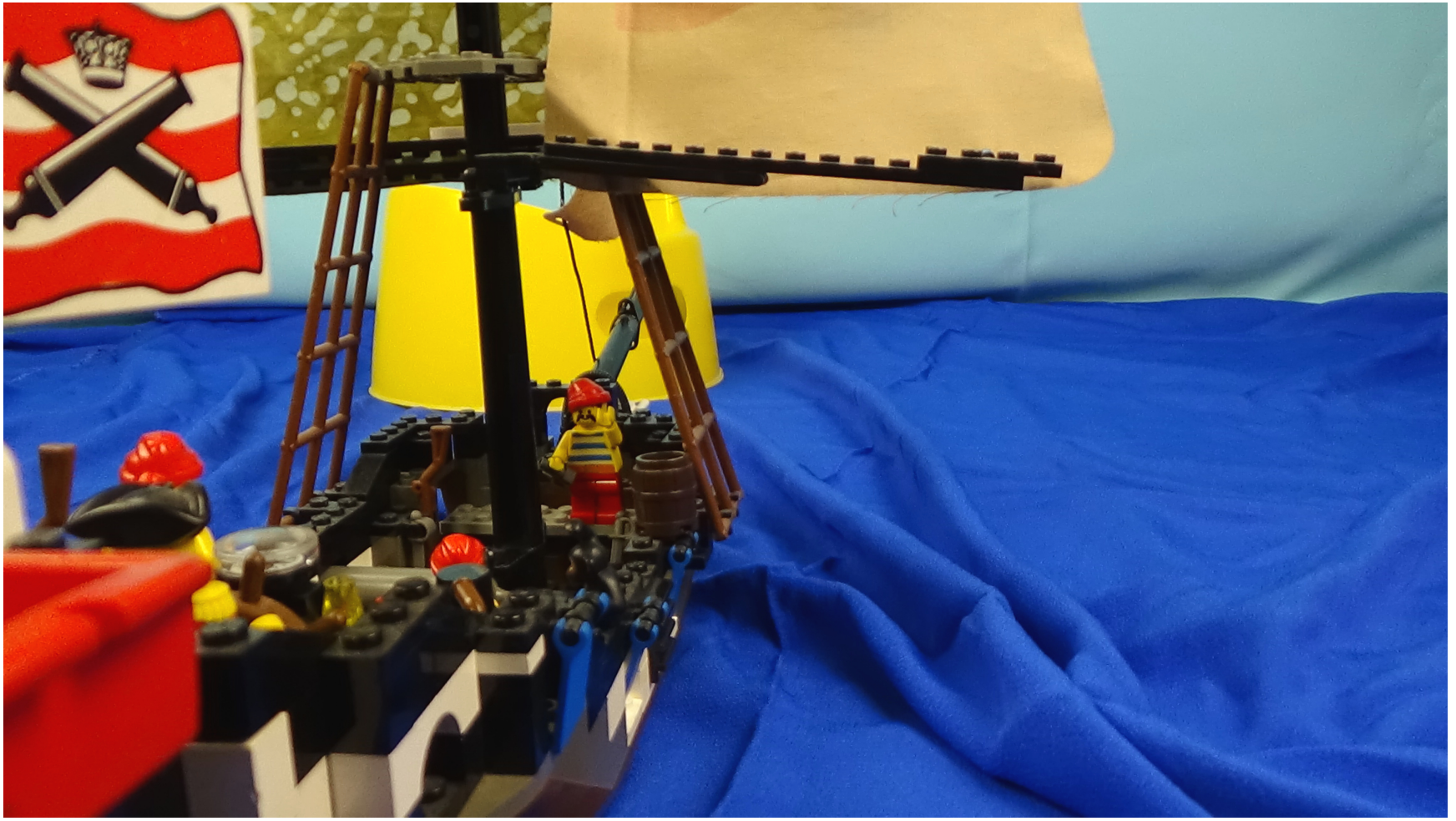

Gasilec Samo naposled le utihne, medtem ko jadrnico brezupno nese naravnost v kahljico!

"Zimbabve, Zimbabve!" vzklika Šef Latvije. Čisto nič ne jeclja. Posadka je v paniki. Zmrda Zmrda zabije krmilo na desno stran kolikor le gre. A je žal že prepozno.

Rssssssk, trrrrrsk – lomljenje desk. Ladja zadane v to gmoto kahljice. Posadka je povsem zbegana.

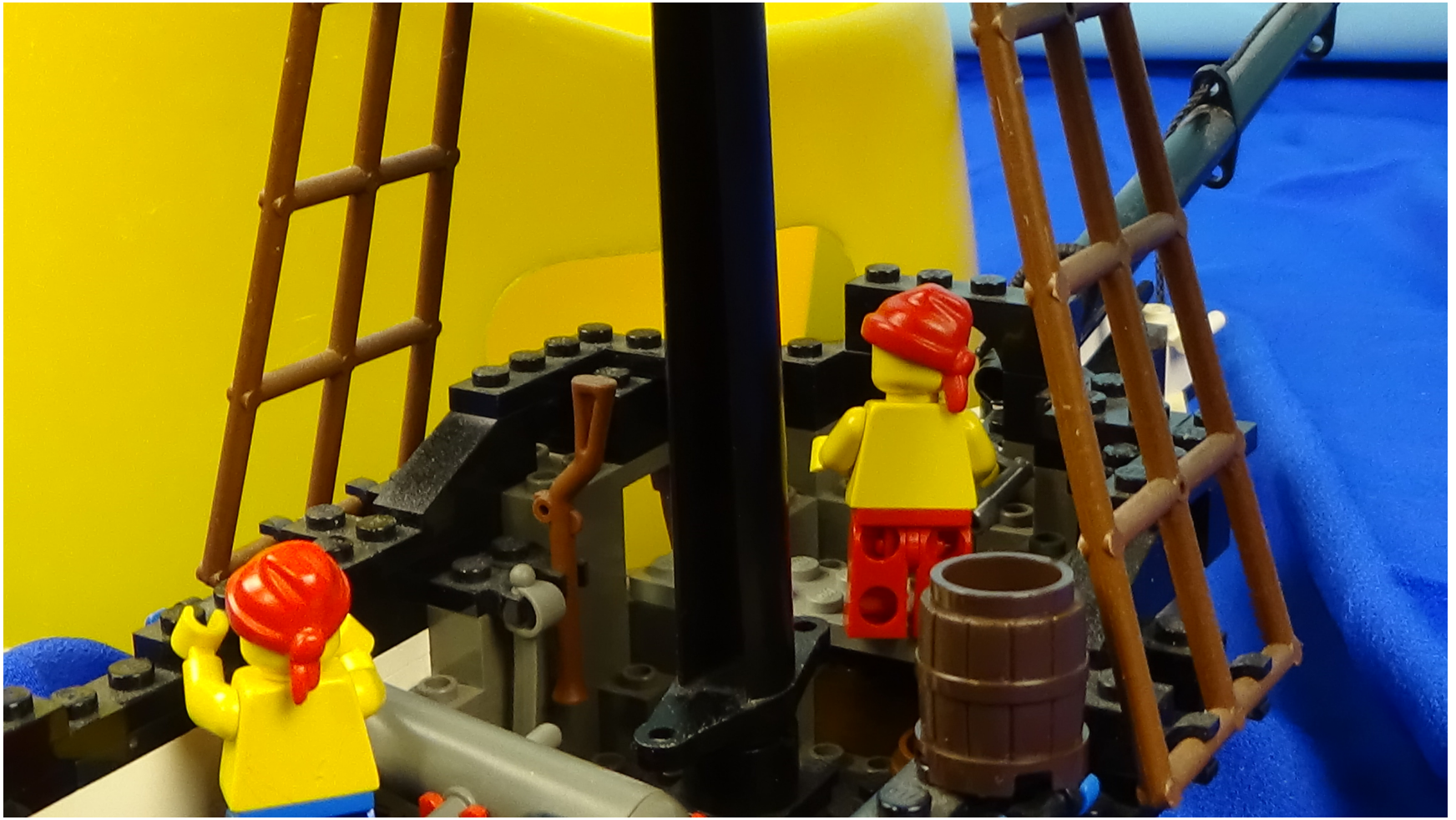

"Zmrda Zmrda, v levooooo!!!" na ves glas kriči nekdo. Morajo se namreč izogniti temu, da bi kahljica zadela celotno levo stran njihove ladje.

Rssssssk, rrsssssssskkk. Posadka je pometana po ladji od močnega tresenja. Zmrda Zmrda se že poslavlja od vseh alg na tem svetu.

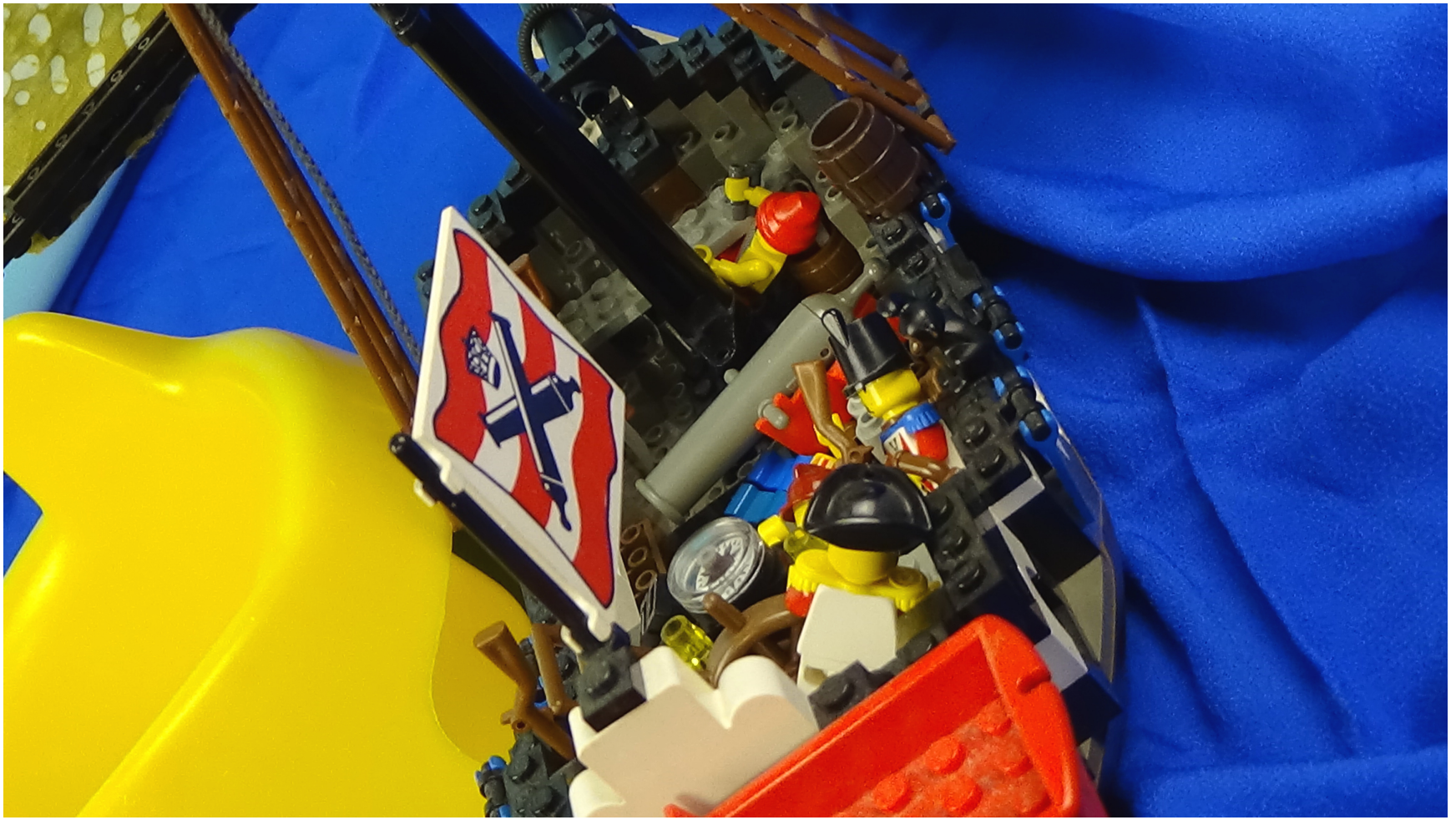

"Šef Latvije, pazi top!" se dereta Ivan in Marjan. K sreči premetavajoči-se top ni nikogar poškodoval. Naposled se le rešijo kahljice in plujejo naprej...

Gasilec Samo pograbi vodo in jo z rokami meče s krova. Marjan TrdoGati in Polde OstroRiti mu sledita, Zmrda Zmrda, Ivan OglatoCopati in Šef Latvije pa se na drugi strani lotijo malo pametnejšega odstranjevanja vode iz ladje s pomočjo praznih sodov in sodčkov.

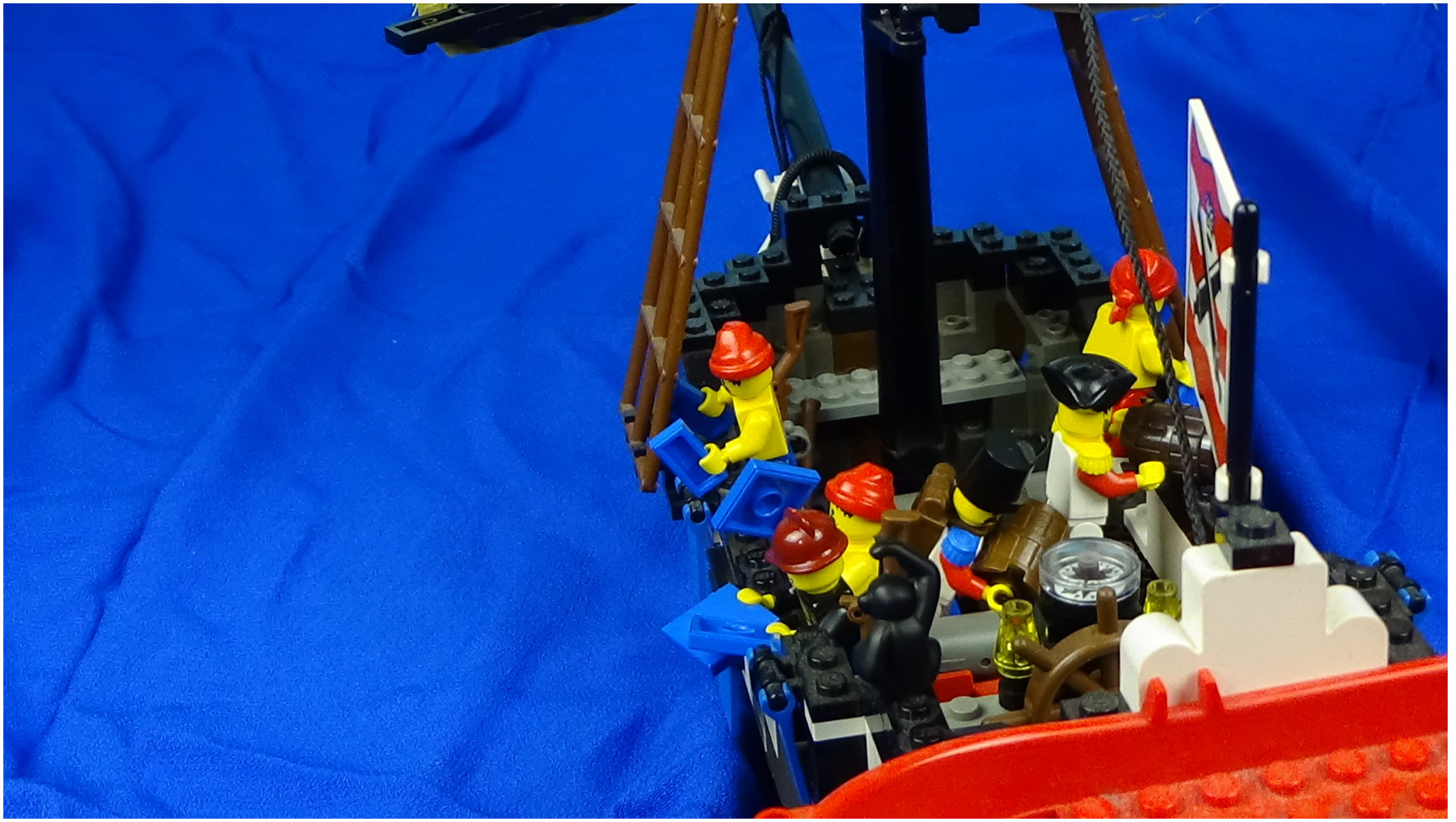

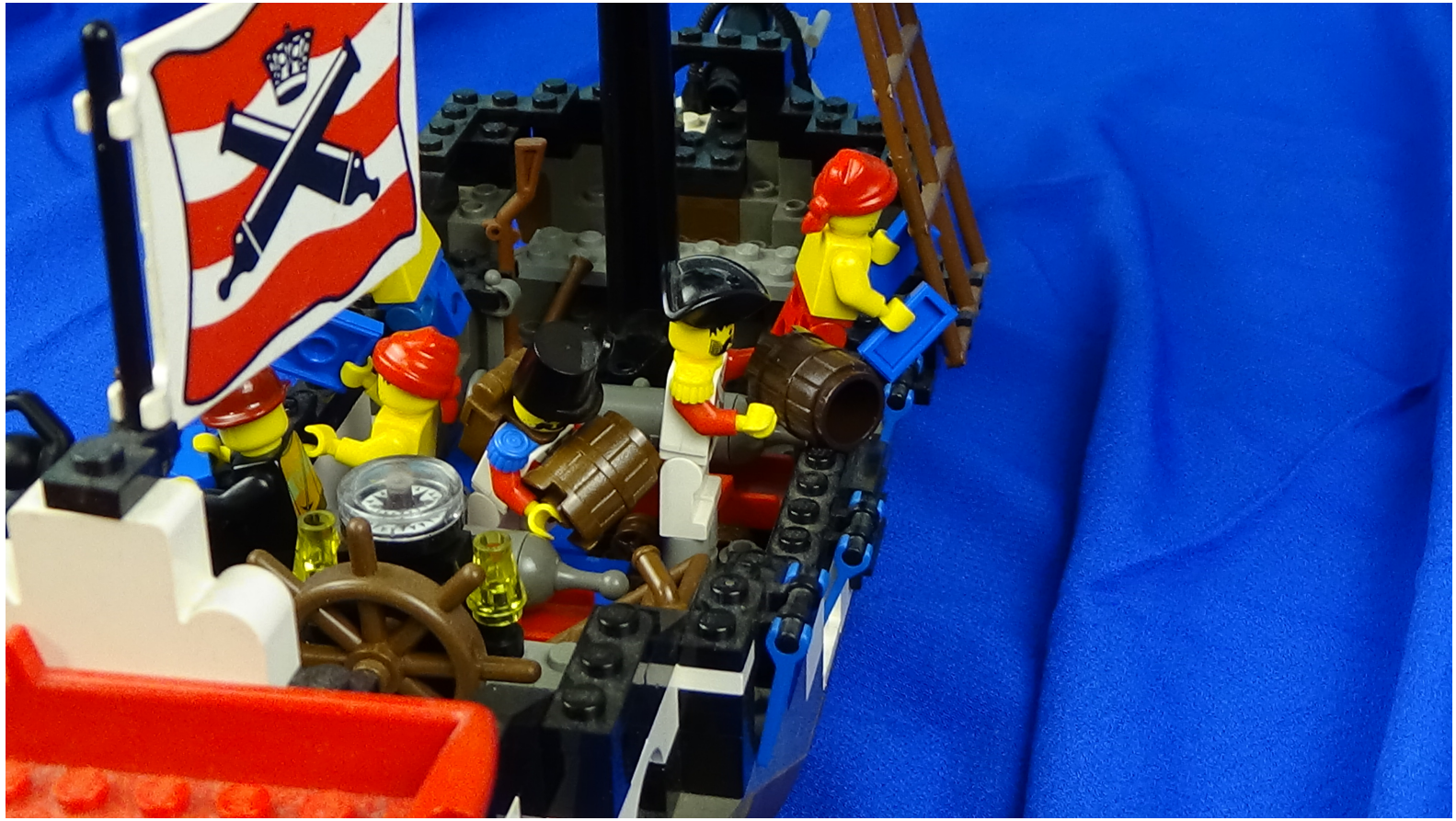

Zelo se trudijo, a je vode vse več. Kmalu jim je že preko kolen. Zmrda Zmrda pograbi vse nujno in skoči v čoln. Čoln odvežejo. Ko se ladja potopi, skočijo vanj in tako ostanejo na gladini morja – mokri a živi.

Zaprepadeni, še stati ne morejo v čolnu, ko jih je toliko! Morje jih premetava sem in tja. Na gladini je polno razbitin in stvari z ladje. Še sreča, da je vsaj opica uspela pobegniti k njim!

"Čččččuuuujtttteeee ddddddečki, v godlji smo." se navsezadnje oglasi Šef Latvije. Nikomur ni mar, da bi mu ugovarjal. Izgubljeni so, pogubljeni.

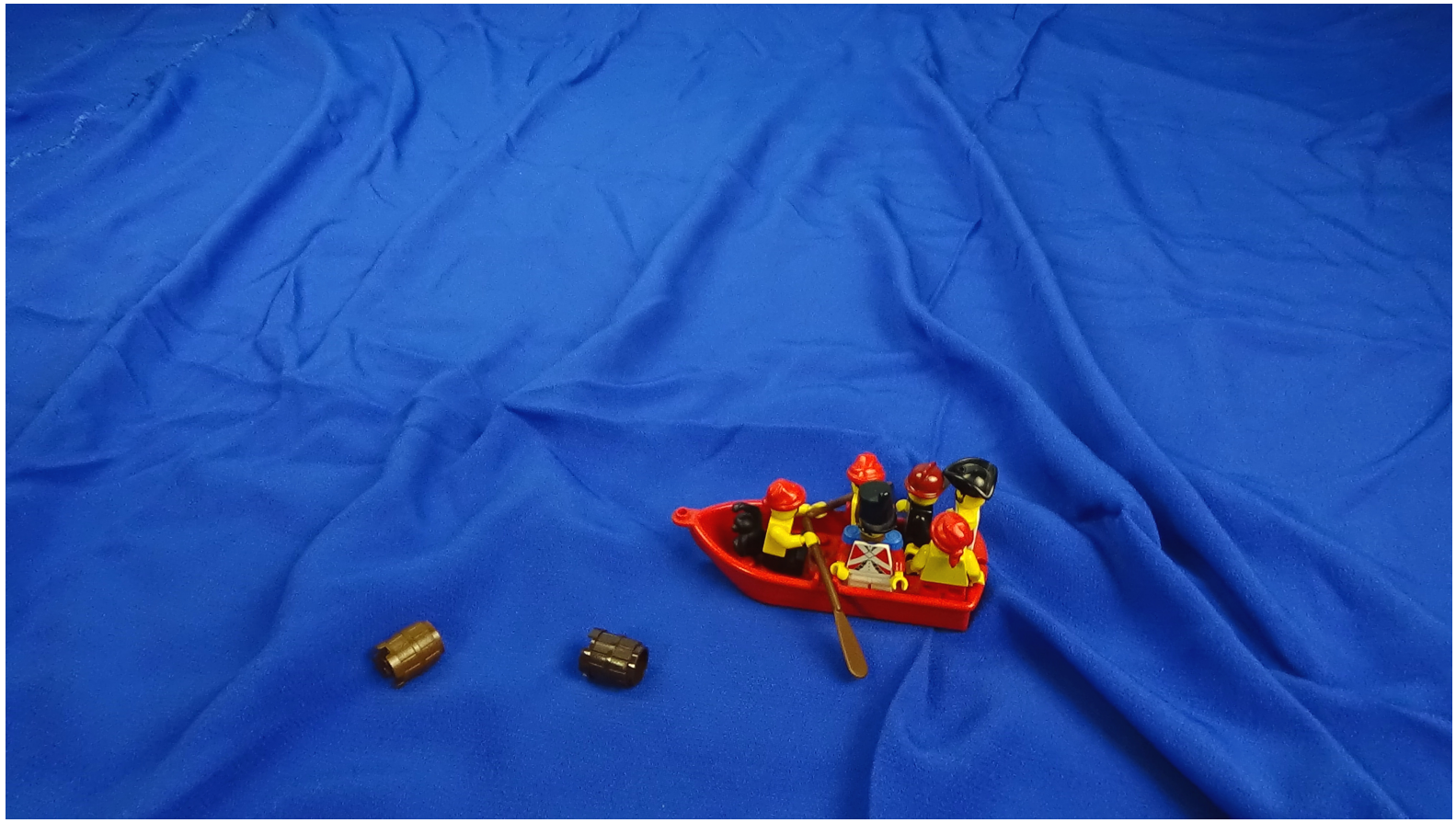

Kdo jih bo našel na tem širnem morju, ko na obzorju ni ničesar razen neskončnosti valov? Gasilec Samo spusti glavo:“jaz sem kriv, jaz sem vas zapeljal v to.” Zmrda Zmrda mu odvrne: “Sedaj več ni važno, kdo je kriv. . .”

Slon in njegi prijateljčki so na vrtu. Učijo se prekopavati. Dan je lep, čeprav malo meglen. Le kaj bi lahko šlo narobe?

Volkec in Zvezdočko še posebej pozorno spremljata. Volkec se želi naučiti, kako bolje zakopati kosti, Zvezdočko pa enostavno bulji kot tele v nova vrata. Panda Tone je zaprepadena.

"Ja Tone veš, kramp ni motika, vile pa niso grablje!" je učeno razlagal slon, medtem ko je vsem kazal tehnike dela z grabljami. Slon je sam nase ponosen, da toliko ve o motikah in grabljah. Pravi ekspert.

Bum, trrrreesssk, kar naenkrat nekaj useka v njihovo sredino! Ladja naše druščine se pojavi med njimi in zarije v zemljo. Slon, ki je že tako prestrašen zaradi ladij, ki se pojavljajo v njegovi bližini, kar poskoči. Ostali so tudi anti-navdušeni.

Slon poleti stran od ladje. Druščina je tik za njim.

Ladja je prazna, v njej več ni (dosti) vode, še vedno pa ima ogromno razpoko do kahljice, v katero so se z njo zaleteli.

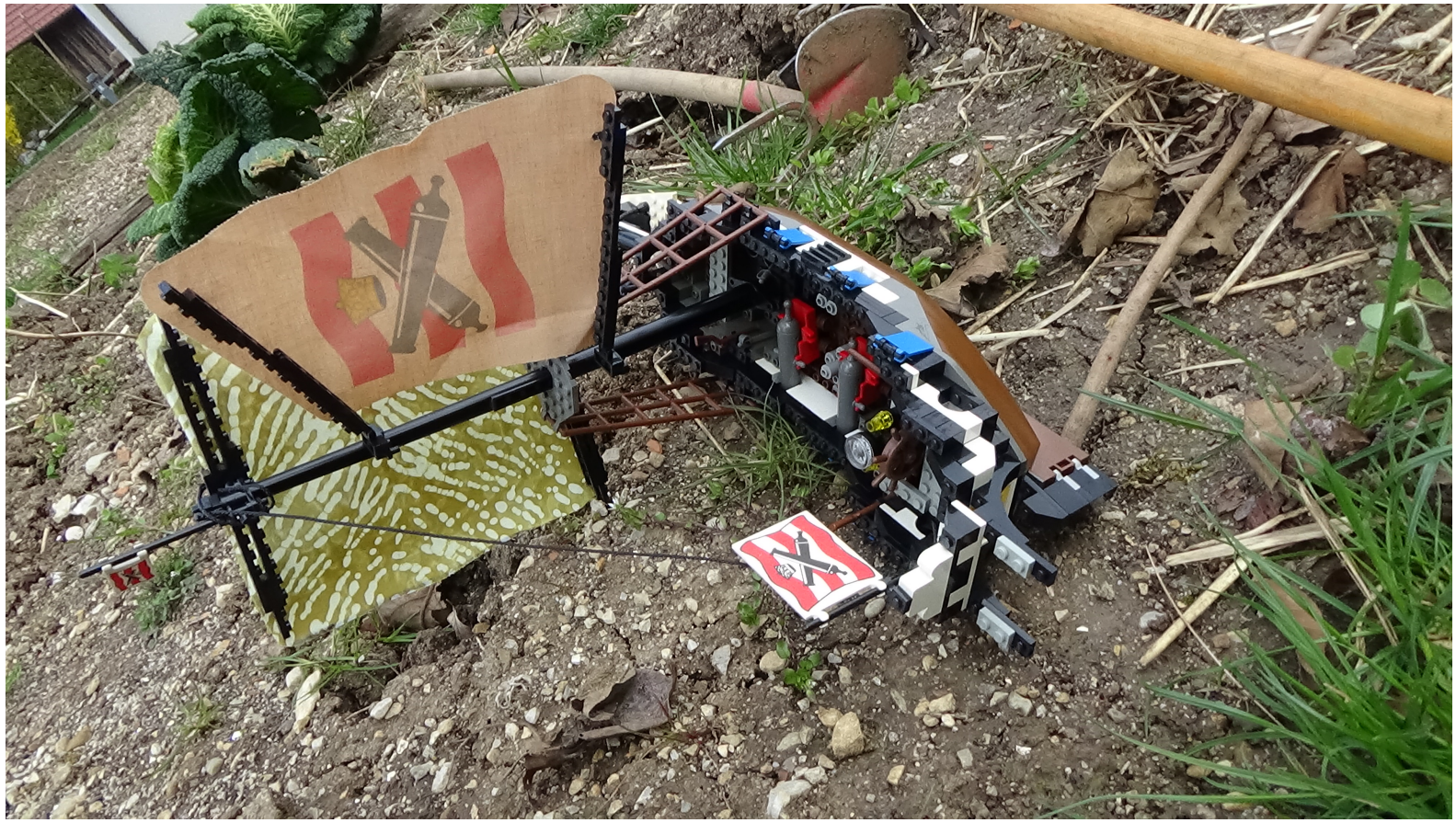

Daleč stran, v nekem povsem drugem svetu, na robu Čarobne Krajine, je živel čarovnik Dejan, skupaj s čarovnico Garibaldo. Imela sta čarobno trdnjavo, ki se je vsake toliko časa pojavila kje drugje, ter majhno število vojakov. Po srcu sta bila dobra, čeprav je njuna čarovnija utegnila izgledati bolj temačno.

Po uspešno izgubljenih kraljevih plenicah so čarovniki kraljestva lažje zadihali. Dejan je vestno branil meje kraljestva, Garibalda pa je najraje meditirala in ni imela rada, če jo kdo zmoti.

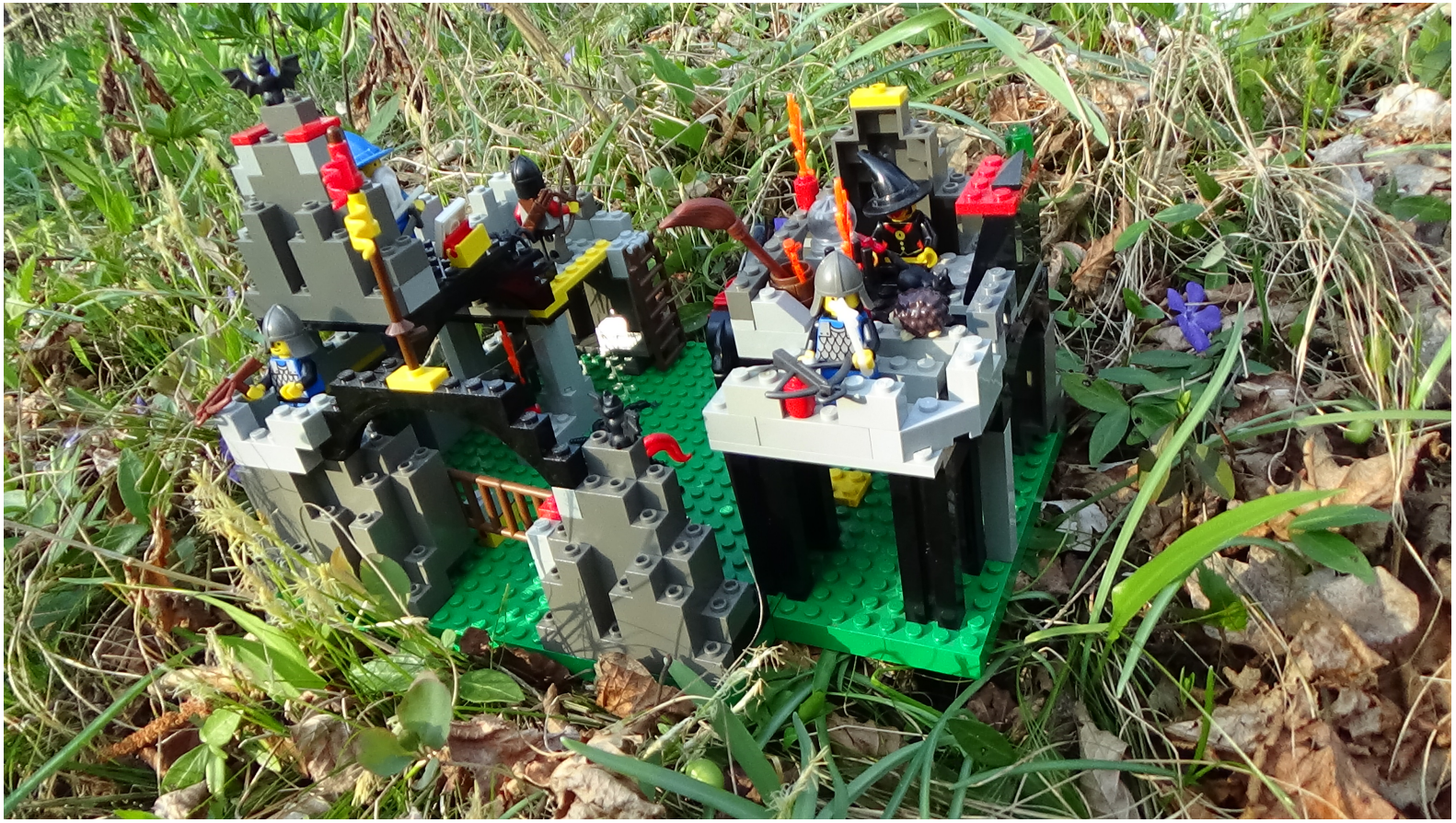

Čarobna trdnjava je bila vedno postavljena na robu vzpetine – prednja stran je služila kot prepreka za prehod v bolj varen svet, medtem ko je bila zadnja stran, skupaj s stransko stranjo, obrnjena proti mirnejšim predelom kraljestva, in je naposled tudi vodila ven iz Čarobne Krajine.

Dejan ravno preučuje svoje svete spise ter izdeluje napoj za zdravljenje tarantel.

Vitez Modrasar v svojem prostem času, ko ne skrbi za trdnjavo, vadi mečevanje ter ravnanje s svojim mečem.

Čarovnica Garibalda ima zaradi svoje pogoste meditacije svojega lastnega stražarja, ki jo budno varuje. Ime mu je Pajkar.

Na vhodu v trdnjavo je bilo še nekaj vitezov. Eden od njih je imel naziv Lobanjevec, drugi pa Trtičar. Reklo se je, da mimo njiju brez njunega vedenja še polž ne pride.

Kdorkoli je na njihovem delu Čarobne Krajine želel priti v kraljestvo, je moral skozi ta vrata. Če je pot do vrat izginila, se je trdnjava čarobno sama od sebe prestavila drugam. Začuda so jo ostali vitezi kraljestva lahko vedno našli! Kar pa ne velja nujno za različne sovražne stvore, ki so napadali kraljestvo.

V trdnjavi je bila tudi majhna sobica za konja. Le-ta je, iz nekega razloga, zelo rad jedel orjaške vijolice, ki so se razraščale po Čarobni Krajini.

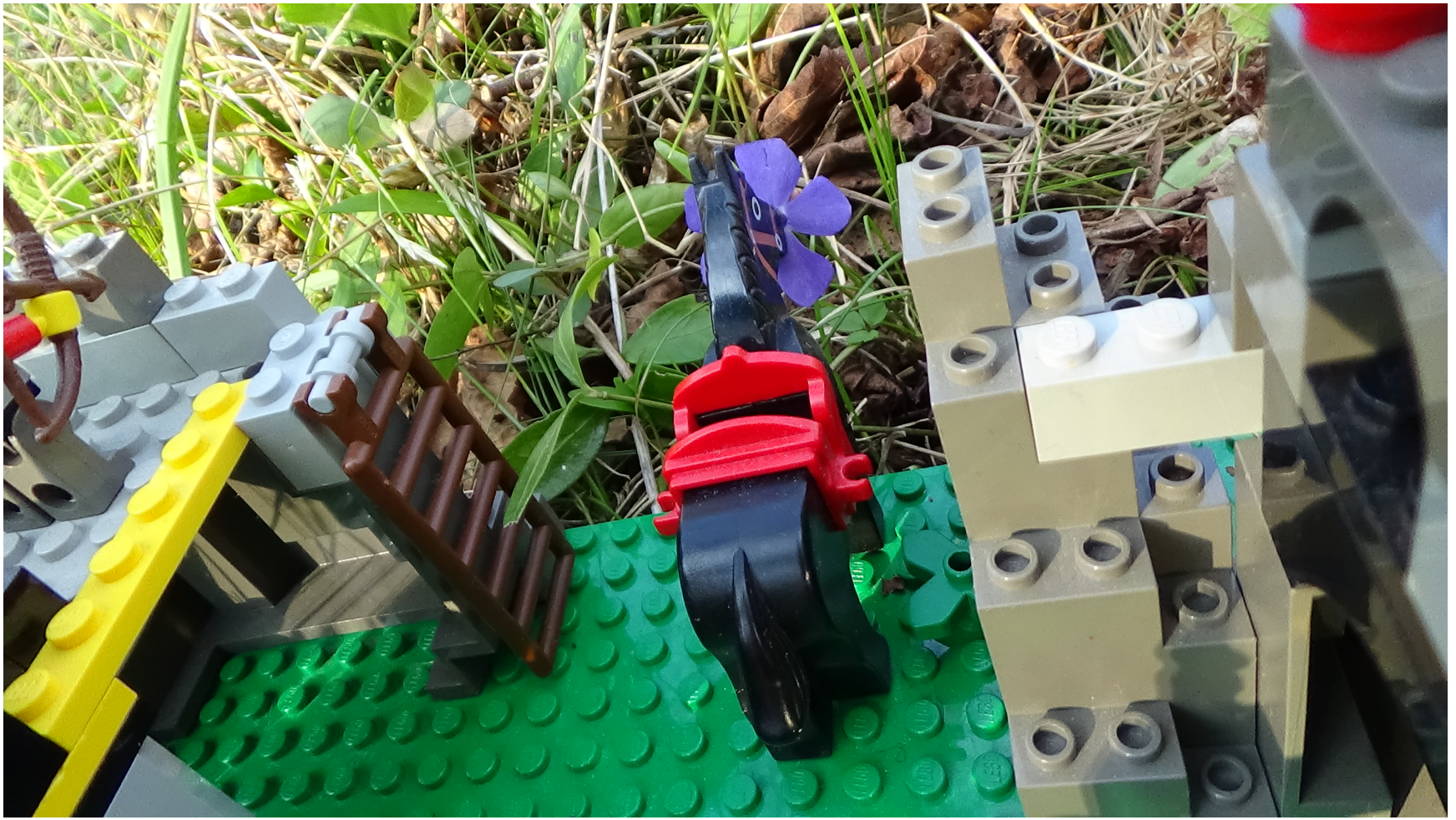

Skozi ta vrata ne pride nihče, v kolikor ni povabljen.

Kostko, čuvaj trdnjave. Sorodnik Čička iz zgodbe o kraljevih plenicah.

Lobanjevec pozdravlja Kostkota. Kostko ne pozdravlja nazaj. Je preresen.

Bum! Kar naenkrat v ta mirni svet trdnjave trešči naša mornarska druščina, skupaj s čolnom. Lobanjevec in Trtičar poskočita. Pajkar še vedno varuje obzorje, saj ve, da je trdnjava sama dobro zavarovana s strani ostalih. A vseeno pade od šoka.

Dejan se zdrzne in takoj poskoči v boj. Garibalda jezno zagodrnja.

Mornarska druščina je popolnoma od šoka. Opica se prva zave in zbeži. Pajki in kače jo začutijo kot nenevarno in je ne zasledujejo. Ivan OglatoCopati poskoči za opico in beži mimo Modrasarja, ki v šoku pade nazaj.

Ivan beži kot strela.

Dejan se vzvravna, bes se nabira v njemu. Garibalda zagrabi svojo čarobno metlo. Vsiljivce morata nevtralizirati! Ne izgledajo nevarni, bolj v šoku in negibni, ampak – kaj če je to le ukana, in pravi napad na njihovo trdnjavo sledi?

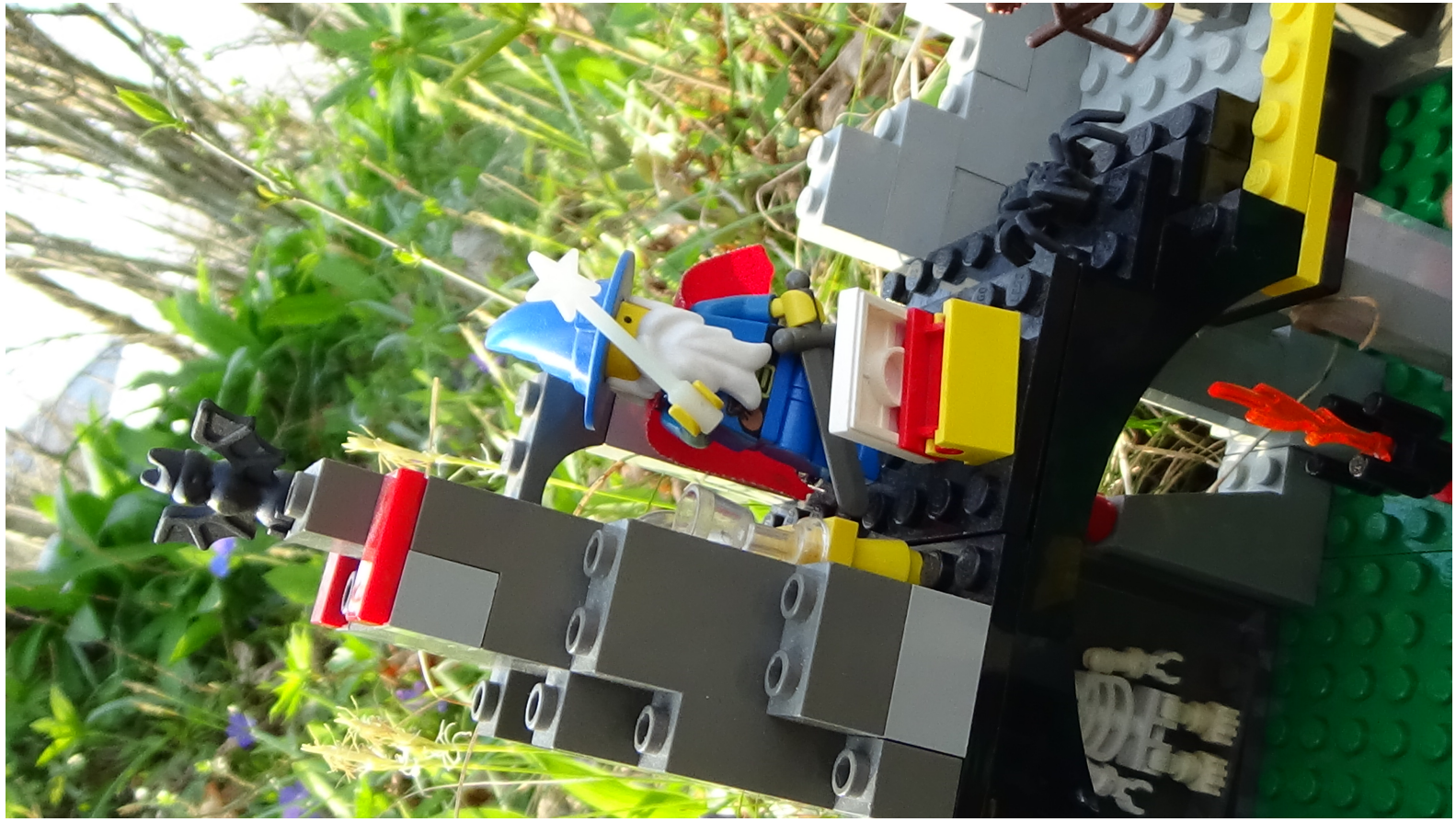

Konj prestrašeno zdirja ven iz trdnjave.

Vitezi hitro napravijo red.

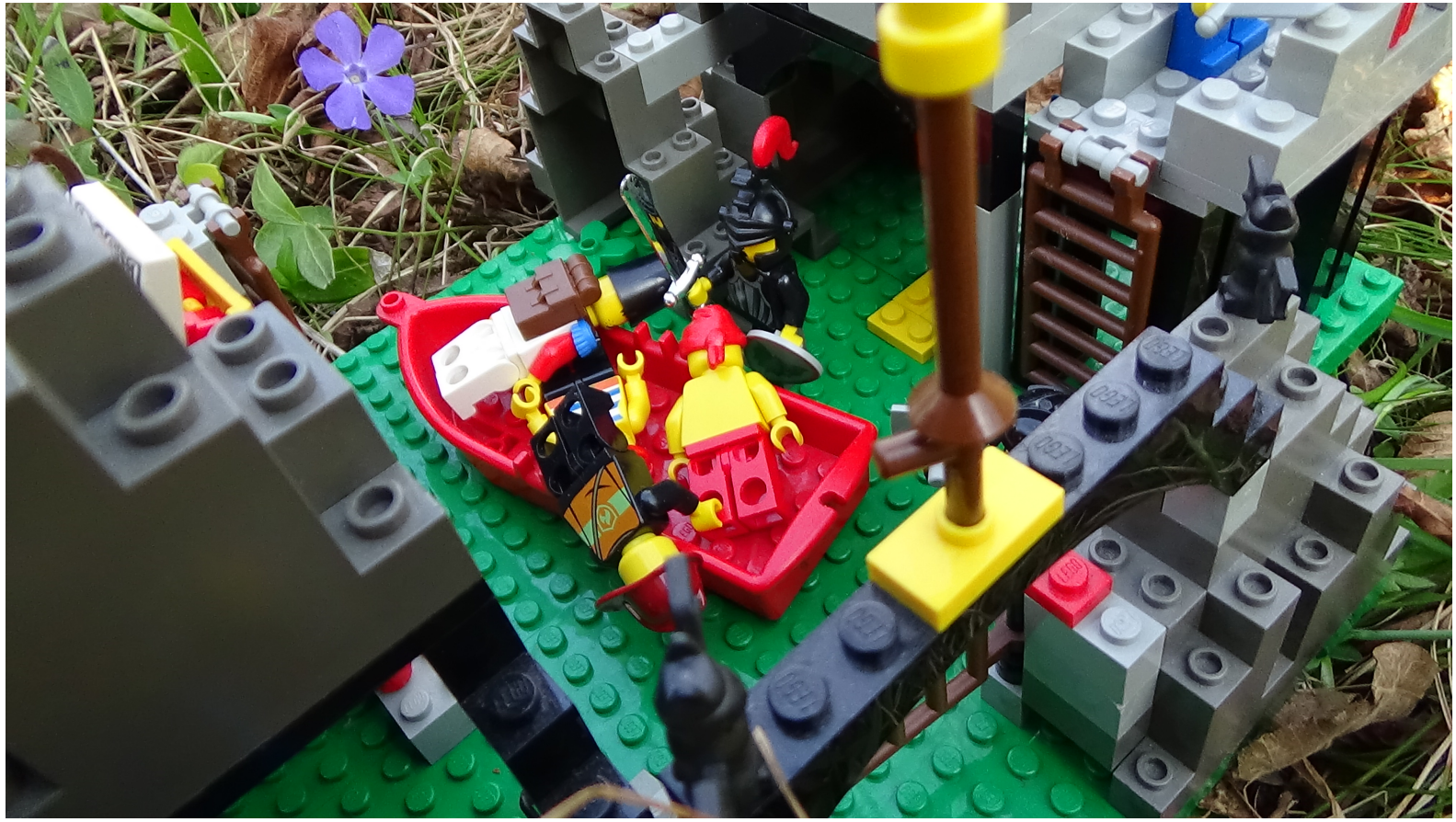

Garibalda priskoči, izgovarjajoča uroke. Gasilec Samo navkljub šoku začne čutiti, kot bi mu rastla dlaka... in kar naenkrat si je zaželel grickati kost!

Konj se vrne. Mornarske druščine več ni – namesto nje pa sedaj v čolnu čepi dinozaver, skupaj s tremi psmi. Prestrašeni konj se je vmes tudi vrnil.

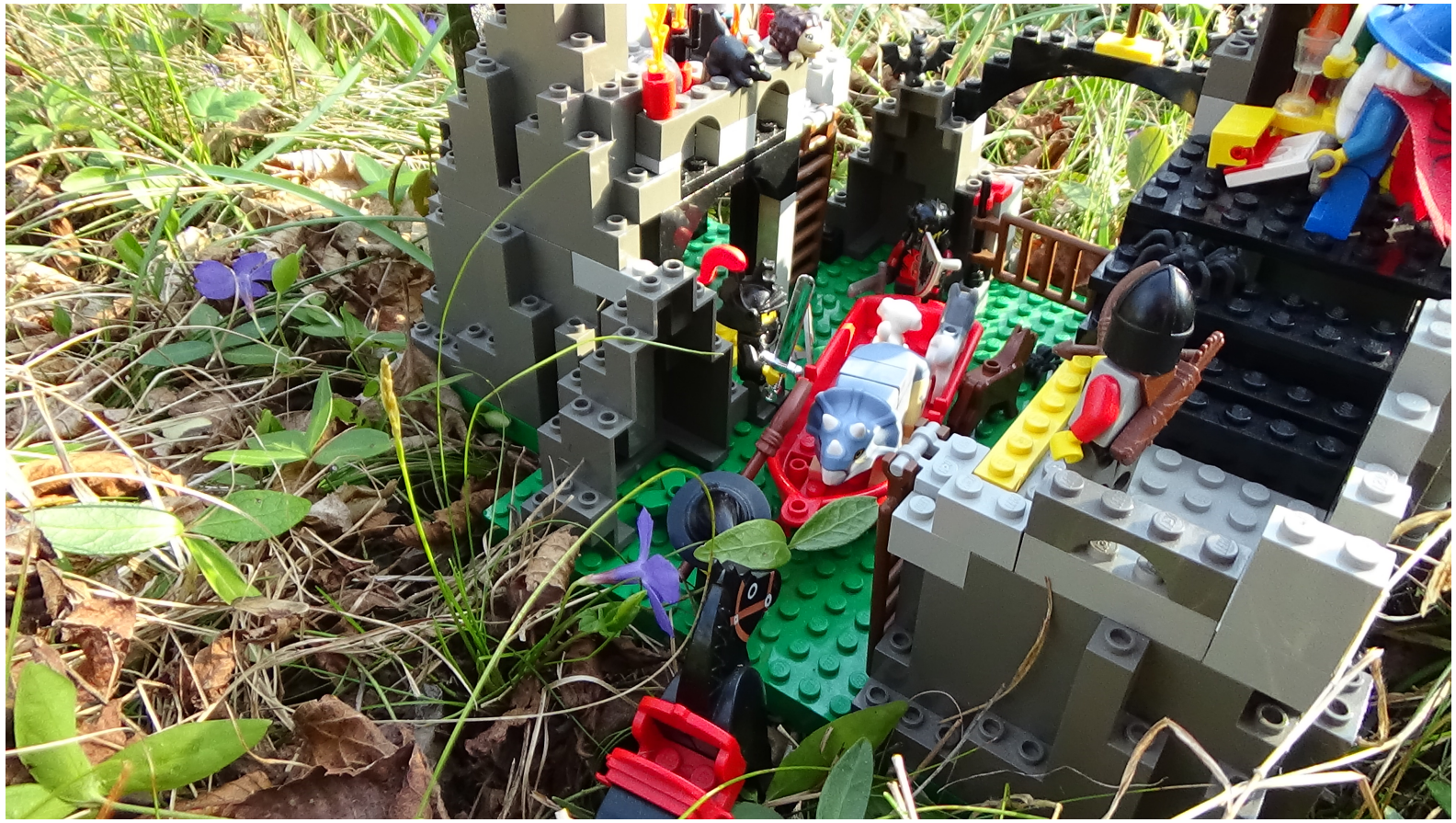

Ivan OglatoCopati medtem beži. Modrasar ga ne more ujeti.

LEGO

Čarovnik Dejan zajaha konja in zdirja za Ivanom.

Pritisnjenega v kot, Ivana Dejan naposled le dohiti. Čarobna palica se zamahne in Ivana več ni – namesto njega na korenini sedi žaba.

Zmrdi Zmrdi je bila preobrazba v žival prihranjena. “Kdo ste vi?” zahteva čarovnik. Zmdra Zmdra prebledi, se spomni jeclajočega vojaka in izstreli: “Zategadeljčki! In jaz sem častnik, no ja, kapitan, Zmrda Zmrda, na Vašo uslugo!”

Dejanu in Zmrdi Zmrdi se kmalu pridruži tudi Garibalda. Zmrda Zmrda jima vse razloži. Kmalu sta Dejan in Garibalda pomirjena. Prošnji Zmrde Zmrde, da naj jih pošljeta nazaj, se odločita ugoditi, kot tudi želji po preobrazbi nazaj v ljudi.

Zategadeljčki, kot so sedaj znani, tokrat čisti in dobro nahranjeni, sedijo v čolnu in čakajo na rešitev.

Garibalda je pripravljena na urok, ki jih bo poslal nazaj domov.

Dejan jim zaželi srečo.

Lobanjevec in Trtičar jih prav tako pozdravita s svojimi ščii.

Prostor se razteguje, Zategadeljčki so k sreči tega že vajeni. Le kaj bi lahko šlo narobe?

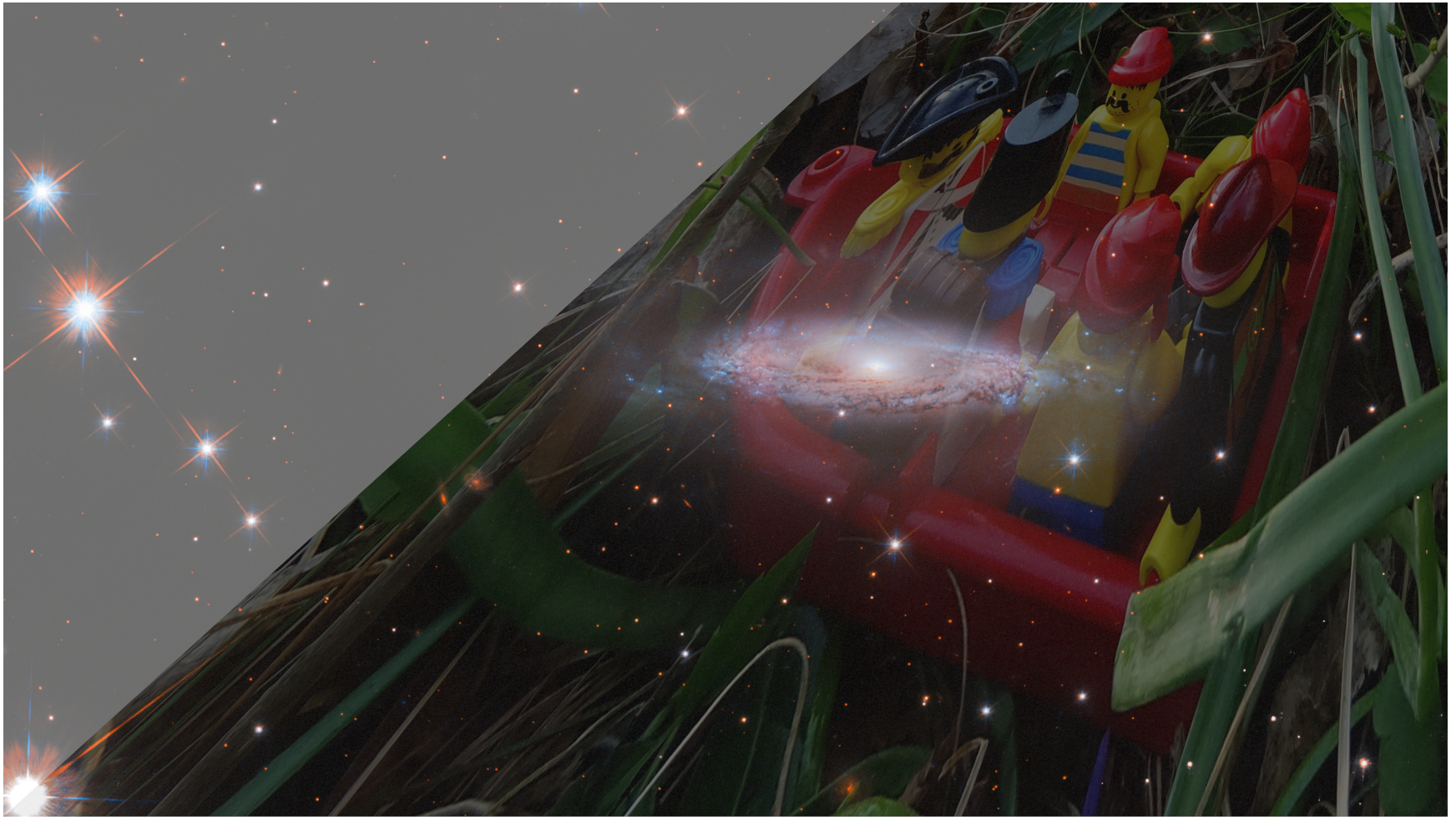

Zmrda Zmrda kar naenkrat prdne. Veter njegovega prdca jih za las premakne, a že to je dovolj da zdrvijo v neznano.

Kar naenkrat se druščina Zategadeljčkov znajde na kupu ogromnega listja, ogromnih veja in ogromnih skal. Ob nekakšni vodi. Kje so? Kakšen svet je to? Je to še vedno ta Čarobna Krajina?

Čoln začne drseti po pobočju. Gasilec Samo skupaj z dvema drugima pade iz čolna ven; Šef Latvije, Marjan TrdoGati pa Zmrda Zmrda pa zgrmijo skupaj s čolnom v dolino.

Čoln pristane v vodi. K sreči plava. “Petsto zeber!!” se začne oglašati Šef Latvije. Ne jeclja. Vsi so preveč presenečeni nad celotno situacijo, da bi jih to ganilo.

“Hejjj, ste vi tam doli v redu?”

Ivan OglatoCopati še vedno išče ravnotežje...

Zmrda Zmrda, Šef Latvije in Marjan komajda uspejo pobegniti ven iz hitro tonečega čolna.

"Ste vsi v redu? Ajde, gremo naprej! Moramo ugotoviti kje smo!" začne ukazovati Zmrda Zmrda. Druščina se prične zbirati.

“Kar naprej, kar naprej!”

Tako velikega in bujnega zelenja pa še nihče ni videl. . . ta svet mora prav tako biti čaroben!

In kaj je to? “Prežgana pomagalka in rožc’ pet” ugotavlja Šef Latvije. Nekaj kovinskega je bilo na skalah in v tej visoki travi.

In nedaleč stran nekaj podobnega! Kaj so te stvari??!

"Dečki, ne se dotikati preveč..." iz previdnosti ukazuje Zmrda Zmrda. Čimprej jih želi pripeljati nekam, kjer teh stvorov, karkoli že so, ne bo.

Gasilec Samo se še nekaj obotavlja – ta dogodivščina mu je postala kar všeč; najprej so spremenjeni v živali, sedaj te ogromne neznane kovinske stvari... Divje! Vseeno pohiti za ostalimi.

Le kaj se bo z Zategadeljčki še zgodilo? Bodo uspeli priti domov? Bodo postali poredni?

Meta-podatki tega izdelka

Vsakemu mojemu izdelek pripada enoličen niz znakov, preko katerega se nanj lahko sklicujemo:
Maks.NavihanaDruscinaZategadeljckov.24.velikiTraven.2026

Avtor Matevž Markovič, matevz@matevzmarkovic.si.
Nazadnje kompajlano: 24. maj 2026